

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgrd, 59600 Skänninge

Tel. 0142/44030

Postadress: Box 16, 59600 Skänninge

I redaktionen:

Olle Öhman, Jan Ove Sundberg (forteanared.)

Carl-Axel Jonzon, Gösta Berg, Karl M Blomkvist,

Jan Lind.

Ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/44030

Innehållsförteckning SPEKTRA nr 2, 1977.

	Sid.
Fronten	1
Innehållsförteckning	2
Är Sverige människovänligt?	3
Ljudbandsröster som PSI-fenomen	4
Gåttfulla lejonliknande djur	6
Klippans barndaghem hemsöks av vidrig stank	8
Universums lagar om balans Gott-Ont	11
Hadad - mystikern i fängelsecellen	12
Omvägar genom andra universa	15
Kan posthypnos öppna vägen till det okända?	18
Många märkliga fall i Sverige av beskjutning ...	19
En hälsning från andra sidan ...	24

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: Tidskriften SPEKTRA, Box 16, 59601 Skänninge.

Ingen annonsering i SPEKTRA!

Vi ber läsarna uppmärksamma att kommersiell annonsering ej förekommer i Spektra.

Här inbegrips även annonsering om litratur, apparater, tjänster m.m. som anspelar på innehållet i tidskriften och vilka syftar till ekonomisk eller annan vinning för annonsören.

SPEKTRA är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift - redigering, planering, tryckning m.m. - sker ideellt och oavlönat. För artiklarna svarar författarna.

Prenumerera på tidskriften SPEKTRA.

4 nr/år kr: 50:-

Postgiro 200675-7

Eftertryck förbjödes utan skriftligt tillstånd av ansv. utgivare.

Är Sverige människovänligt?

SPEKTRA vill ta upp ovanliga saker som inträffar både här i landet och på andra platser i världen. Vi kommer också att behandla helt vanliga och mera närliggande problem, som vi ställs inför under vårt liv. Ser man sig omkring t.ex. på arbetsplatserna, blir man upprörd inför de dumheter som begås överallt. Alla är vi hänvisade till att arbeta för att existera i det samhälle vi tvingas leva i. Vi måste då verka på någon arbetsplats för att kunna överleva.

Men samtliga arbetsplatser, med några få undantag, är klart livsfientliga och skadliga för människan. Hon har dock inget val - hon MÅSTE arbeta.

Rent logiskt blir människan så småningom sjuk. (Hon har ändå en förvånansvärd anpassningsförmåga.) Då vill företagarna helst inte erkänna, att de, eller rättare sagt arbetsmiljön, kan vara orsaken.

En 'sägbock' borde kunna begripa, att människan måste trivas på arbetsplatsen, inte jätas, inte övervakas av klockor (stämpelur), pådrivande förmän och företagsägare, jobba i smutsig och giftig atmosfär och utföra monotont och intetsägande arbete.

När man sedan på grund av sådana förhållanden blir sjuk (en påtvingad sjukdom), vill ingen arbetsgivare i världen ha med sjuklingen att göra. En sjuk människa är inte tillräckligt produktiv. Blir man så sjuk, att man tvingas stanna hemma, ja då skall man helst inte ha något betalt, men för skam skall får man lite för mycket för att svälta ihjäl på men för litet att leva av. Borde det inte vara så, att när man på grund av omänskliga förhållanden blivit sjuk, skulle de eller den ansvarige betala full lön eller något mera, eftersom det ju är svårare att klara sig när man är sjuk och därmed också dyrare.

Jag måste säga, att som det nu är tillämpas en märklig logik. Man måste nog vara högt studerad för att vara så omättligt korkad, eller blir man kanske blind av lärdom? Våra styrande måste helt klart vara defekta på många sätt. Eljest skulle inte sådana här orättvisor tillåtas. Som det nu är uppmuntras de istället. Är det inte snart tid att säga ifrån inför sådana här dumheter? Säg ifrån innan vi fräntas RÅTEN ATT SÄGA IFRÅN!

Andra praktisdumheter: se på sjukvården! Hur fungerar den? Några avgör, huruvida man är sjuk eller inte och vad som skall göras. Allt sker ovanför den sjukas huvud; oftast förstår han ingenting av vad den eller den behandlingen betyder. Inte för rån efter någon tid, när håret fallit av eller något annat symptom gett sig tillkänna. Borde den sjuke inte informeras på ett enkelt och lättfattligt sätt om sin situation och vilka möjligheter som finns och vad man kan förvänta sig av dessa?

Sluta tjafsa om naturmedicin och använd även denna! Ta det bästa av allt och låt inte prestige och makttänkande få styra oskyldiga, sjuka människor.

När det gäller sjukdomar liksom andra företeelser hör man sådana enfaldiga påpekanden som att vi inte har några pengar till att lösa cancergåtan. Ja, ett är då säkert: inte beror det på att vi saknar pengar! Det är inte brist på pengar som ger cancer. När det händer många olyckor på våra vägar, sätter man in lagar som detaljreglerar människan; säkerhetsbälte och hastighetsbegränsning. Jo, jo, det är klart att om vi använder säkerhetsbälte och nedbringar farten till noll, då har vi minskat olycksfrekvensen till noll också. Men har inte det hela då lett till att den ursprungliga avsikten med bilar, båtar och flyg förfelats? Meningen var väl ändå att låta sig förflyttas från en plats till en annan.

Finns det ingen bland alla dessa belästa herrar som kommit så långt i sitt kunnande, att han/hon kunnat tänka sig möjligheten att BYGGA BREDARE VÄGAR för att minska olycksfrekvensen? Ja, nu kräver jag väl lite för mycket!

Så har vi alla dessa människor som skiljer sig från mängden. Jag tänker då närmast på den tilltagande brottsligheten, sprit- och knarkmissbruk och liknande, vilket allt är människors svar på ett snedvridet och sjukt samhällssystem. Vi kan inte utan vidare förkasta dessa människor, men vi kan heller inte låta dem smitta ned hela samhället.

Eftersom det är samhället som i grunden är orsaken till det onda, borde detta också göra något åt saken. Något radikalt!

Vill samhället med de styrande i toppen, att det skall fortgå på detta sätt, borde det också se till att dessa olikttänkande människor har någonstans att vara (inte på sjukhus och i fängelser; det hjälper inte i längden). Nej, något radikalt.

Låt dessa av samhället utslagna människor bosätta sig på någon större ö, t.ex. Gotland, och låt dem klara sig med de möjligheter som bjuds. Låt dem jobba för födan så kommer de säkert att ha annat att göra än att "leva rövare".

Om vi inte vidtar någon radikal åtgärd av detta slag är risken den, att vi som ännu så länge är någorlunda vettiga snart får dra oss tillbaka till någon ö, medan resten av landet måste upplåtas för sjuka och kriminella människor.

Detta skall naturligtvis följas av radikala ingrepp i samhället; i skolor, på arbetsplatser och överallt, så att miljön blir människovänlig. På så sätt minskas antalet utslagna i vårt samhälle. Vi måste sätta LIVETS FORTSATT EXISTENS SOM MÅL OCH STATUS. Inte pengar och prylar! Om vi inte ändrar oss nu, går det illa för mänskligheten. Envar bör kunna förstå den saken och hjälpa till att ändra kursen.

Jonzon

Ljudbandsröster som PSI-fenomen "Röster" från det omedvetna

Av Johannes Zeisel

I motsats till Friedrich Jurgensen, nestorn inom forskningen omkring ljudbandsröster, ser Johannes Zeisel orsaken till fenomenet i påverkan av mänskliga PSI-krafter. Grund: en rad imponerande egna röstupplevelser.

När vi frågar kritikerna av fenomenet med ljudbandsröster, ger de oss naturligtvis upplysningar från sitt erfarenhetsområde. Vi kan när allt kommer omkring inte vänta oss av en radiotekniker, att han ska avge ett parapsykologiskt omdöme.

När dessa fackmän säger oss, att i en bandspe- lars koppling kapacitansen och induktansen möj- ligtvis bildar en svängningskrets, som utväljer en bestämd sändarfrekvens, vilken sedan i lågfre- kvensdelen omformas och förstärkes, så är denna möjlighet fullkomligt given. Och när de säger, att vid utplåningen av ett inspelat band raderas det alltid endast till en nivå på omkring 60 decibel och i bakgrundsbruset kvarstår alltid rester, som vid extrem förstärkning åter blir hörbart, har det säkert sin riktighet. Men dessa förklaringar går förbi det egentliga problemet. När det gäller ljudbandsröster, handlar det ju inte om lösryckta stycken av musik vilka som helst från något radioprogram och inte heller om lösryckta meningar utan om riktade och personligt fixerade meddelanden till ljudbandsexpe- rimentatorn, om namn och data ur hans personliga liv. För dessa fenomen gäller den säkerhet inte de s.k. radiotekniska orsakerna. Frågan kvarstår: Hur kommer dessa meddelanden på ljudbandet?

Det finns två svar på det. Det första, som för spiri- tisten ligger nära tillhands, utnyttjar de avlidnas verksamhet, alltså inspelningen av röster från andra sidan. Det andra lämnar utrymme för parapsykolo- giska föreställningar: Genom PSI-aktivitet i vårt medvetande sker inspelningen på psykokinetisk väg - det är alltså vi själva som modulerar ljudbandet på ett oförklarligt sätt.

Vilka erfarenheter står till förfogande för oss? För att inte råka ut för frestelsen att endast teoretisera skulle jag vilja gå tillbaka till personliga erfaren- heter, som nu redan ligger årtionden tillbaka. Kanske de kan belysa det kvarstående problemet något.

Medan andra ungdomar sprang omkring på fot- bollsplanen, hade vi - några av mina vänner och jag - valt en särskild hobby. Vi bedrev på den tiden intensivt hypnotiska och magiska experiment. Att alstrandet av PSI-fenomen lyckades gång på gång låg väl förtjänsten hos min vän Ludvig, som på detta område hade en utpräglad naturbegåvning. Jag har hitintills ännu inte träffat någon människa, som ägde PSI-förmåga i sådan utsträckning. Det exem- pel som jag ska anföra, är endast ett bland många.

Vi hade på den tiden byggt en lokaltelefon i huset, en bättre barnleksak, som möjliggjorde samtal från

våning till våning. Den drevs av ett ficklampsbatteri och hade ingen som helst förbindelse med yttervärld- den. En afton - Ludvig hade åkt på några dagar till sina farföräldrar i Dinkelsbühl - lät han plötsligt hö- ra av sig i telefon. På min förbluffande fråga om han åter redan var hemma, svarade han, att han ännu alltjämt var i Dinkelsbühl, och att jag skulle koncent- rera mig på honom så starkt som möjligt. Det gjorde jag, och vi samtalade sedan en stund om småsaker.

Det faktum att han på ett gåtfullt sätt talade med mig på ett avstånd av 70 km intresserade mig inte längre - jag var redan van vid sådana saker. Men plötsligt började det tjuta och pipa i telefonen och det med en ljudstyrka, som fyllde hela våningen. Jag bad honom att sluta upp med denna galenskap. Men förgäves. Det hände vad man kunde vänta sig. Hans mor - i vars våning oväsendet ägde rum - upp- manade mig upprörd genom oljudet att genast sluta upp med mitt oskick. Min mor, som förfärad var med om spektaklet, höll en moralpredikan för mig, i vilken ordet djävul spelade huvudrollen, och mina båda systrar hade flytt ångestfyllda. Jag gjorde se- dan det enda som lovade mig hjälp: jag lösgjorde strömtillförseln till telefonen i det att jag hakade loss trådarna och lade stoppskruvarna bredvid. Medan jag ännu höll på med att i ett angränsande rum lug- na familjen och klarlägga min oskuld, började spek- taklet på nytt. När jag skyndade tillbaka till tele- fonen, måste jag överraskad konstatera, att trådarna åter befann sig i batteriet och hårt fastsatta med skruvarna. Jag skrek nu uppbragt i mikrofonen och vidarebefordrade samvetsgrant de förebråelser som jag fått till Ludvig. Först när jag sedan åter tagit loss trådarna och stoppat skruvarna i fickan, blev det äntligen ro.

Ännu ett ord om dessa PSI-experiment. Det visa- de sig gång på gång, att dess uppträdande inte alls var bundet till gynnsamma förutsättningar. Det be- hövdes inte någon religiös kontemplation, någon extas och inte någon ödesmättad händelse för att ut- lösa dem. De var helt enkelt där och ökade var och när de ville, men de utlöstes för det mesta medvetet. Sannolikt var det Ludvig, som åstadkom detta affektladdade fält, som sedan också sträckte sig mot oss. Därvid var ramen för PSI-föreställningarna ofta banal och motsvarade det övermod med vilket vi gång på gång ställde till med rackartyg. Det fanns ingen mästarkult bland oss, ingen gumentaritet och inget esoteriskt hemlighetsmakeri. Och fastän vi ofta analyserade problemen mycket allvarligt och vetenskapligt (men ändock inte kom till något resul- tat), översvämmades denna grundinställning stän- digt av den galenskap som vi ställde till med.

Att vi hade att göra med oförklarliga krafter i vårt medvetande, visste vi, men det gjorde inte alls nå-

got intryck på oss. Detta kan idag tyckas vara en dårskap - kanske var det också det - men dessa er- farenheter öppnade för oss så att säga i full frihet på ett lekfullt sätt en inblick i väsendet hos egendom- liga krafter och ledde oss till en världsbild, om vil- ken utomstående inte hade en aning.

Det är helt enkelt omöjligt att göra många upp- levda fenomen plausibla för tvivlande samtida. Inte endast därför att den inre mekanismen i PSI-feno- menen är helt sluten för oss utan därför att man helt enkelt behöver den personliga erfarenheten på detta område för att överhuvudtaget anse dessa ting vara möjliga. Jag förstår var och en som anser dessa fenomen vara otroliga, t.o.m. om han konfrontera- des med dem, fortfarande söker efter rationella för- klaringar. Det finns inga - även om vi katalogiserar dessa erfarenheter, och statistiskt sammanfattar och under edlig förpliktelse stöder dem. Det har hitin- tills förblivit ett utforskningsbart område i vår själ. Men den skildrade händelsen har tilldragit sig exakt på detta sätt och kan inte bortdiskuteras som fak- tum.

När jag några dagar senare frågade Ludvig, hur han hade börjat denna sak, skrattade han bara och menade, att han - som entusiastisk elektrofysiker - utnyttjat Nürnbergsändarens bärvåg för att nå oss. För övrigt berättade han för oss, även allt vad vi ha- de gjort och sagt den aftonen. Han hade just varit på "besök" hos oss. Vänder vi nu åter tillbaka till fenomenet med ljudbandsrösterna, så visar sig en överensstämmelse. Låt oss säga så här: Ludvig hade lyckats omvandla en telepatisk impuls till elektro- magnetiska frekvenser. Därigenom hade han via kolmikrofonen i telefonen åstadkommit akustiska svängningar - bortsett från att psykokinetiska kraf- ter sedan inkopplades. Det är ett försök att göra det oförklarliga elektroniskt begripligt, framför allt var detta sätt för honom föreställningsmässigt kanske det klaraste - vilket emellertid inte betyder, att varje annan möjlighet hade kunnat utnyttjas på samma sätt, att dylika fenomen kan åstadkommas t.o.m. utan varje materiellt hjälpmedel.

Om PSI-krafter i vårt medvetande nu är i stånd att i denna ljudförstärkare försätta ett jämförelsevis pri- mitivt membran i svängning, hur "lätt" måste det då inte vara att omedelbart framför ett ljudband med hög känslighet och förstärkare återge dylika impulser. Att detta sker nästan alltid omedvetet ligger i PSI-fenomenens natur, och endast få har förmågan att medvetet och målinriktat utlösa dessa händelseförlopp.

Om man betraktar ljudbandsrösterna på ett så- dant sätt, skulle man kunna räkna dem till de psy- kiska automatismerna, som kanske automatisk skrift, knackningar o.dyl. Hinsides krafter behövs inte o- villkorligt för det - allra helst som det när allt kom- mer omkring vore detsamma, om impulserna nu skulle härstamma från ett medvetande på denna sidan eller den andra, så åstadkom de på samma oförklarliga sätt PSI-effekten. Den psykokinetiska effekten skiljer sig förvisso från området för det "endast" psykiskautomatiska.

Ofta hör man den invändningen, att den avlidne skulle ge sig till känna med (angivande av) namn på ljudbandet, och att detta skulle vara bevis för hans existens. Vi glömmer därvid, att de omedvetna skik- ten i vårt medvetande mestadels framstår som per- sonifierade, när de är magiskt aktiva. Låt oss tänka

på våra syner och föreställningar i extatiska till- stånd - eller låt oss helt enkelt tänka på våra normala drömmar. Ingen drömfigur - vare sig den nu är av- liden eller ännu levande - ställer sig framför oss och säger, att hon är en drömbild. Hon uppträder som "Jag är den och den", och vi accepterar det genast. Först efter uppvaknandet ur drömmen blir vi med- vetna om att vi endast drömde. Nu finns det många fall, i vilka dessa drömfigurer i det undermedvetna tränger in i det normala medvetandet. Låt oss tänka på hallucinationerna i samband med magiska öv- ningar, vid vilka sinnessjukas vanföreställningar, som alla beror på att hittills dolda krafter sprängt skiljeväggen till övermedvetandet, här manifesterar sig som personifierade. Denna uppdykande, kao- tiska värld härstammar ur en desintegrering (upp- lösning) av medvetandet, vilken uppstått antingen genom insjuknande, droger eller våldsamma, ma- giska övningar. Den kan naturligtvis också upp- komma ur naturliga, mediala anlag och i stället för destruktiva krafter åstadkomma spirituella insikter, ja geniala uppenbarelser. Detta bestäms av den själsligt-andliga konstitutionen.

Därvid spelar det ingen roll, om telepatiska eller prekognitiva (dvs. "framtidssende") innehåll kom- mer till synes, kanske t.o.m. förbundna med andra parapsykologiska fenomen. De behöver inte ovill- korligen ha sin upprinnelse i ett hinsides liggande medvetande, såsom ju många bevis från levande profeter och fjärrskådare intygar. Många av oss upplever sanndrömmar utan att hinsides befintliga måste bemöda sig om det - det må då vara, tror man, att inte klara sig utan dem.

Många spiritister tror, att parapsykologi är möj- lig endast genom påverkan "ovanifrån". De vet inte, att de bär dessa krafter dolda i sig, och att allt omedvetet till slut bildar en enhet. Övergivandet av tredimensionaliteten och kausaliteten till förmån för PSI-området beror inte på växling av vistelseort på denna sidan till andra sidan graven utan av den struktur som präglar vårt medvetande. PSI-förmå- gan hos det gemensamt omedvetna - eller det över- medvetna, om vi därmed menar en överordnad funktion - är oss så främmande och obegripligt, att vi av nödvång alltid skiljer det från vårt naturliga liv och vill överföra det till en hinsides värld. Istället för att ha med den i oss inneboende anden att göra vill vi hellre ha att göra med andar. Och detta bevisar åter, hur litet vi deltar i det gudomligas spirituella krafter i oss och hur mycket vi kastats ut ur ett ge- mensamt paradiset och in i jagets mörker och avskil- jande.

Om vi nu antar, att ljudbandsrösterna är överfö- ringar av eget undermedvetet innehåll eller med- delanden från avlidna, kan den enskildes behov och erfarenheter förbli lämnade därhän. Fullkomlig klarhet kommer det här att bli svårt att uppnå, efter- som detta område i stor utsträckning bestäms av emotioner (känslor). Därtill kommer, att medverkan från avlidna när allt kommer omkring varken kan be- stridas eller bevisas.

Det finns - hur skulle det kunna vara annars - inga ofelbara metoder för det. Men säkert är, att det ock- så går utan hjälp från avlidna, och den som en gång haft tillfälle att personligen uppleva verkan av PSI- krafter, vet, i vilka främmande dimensioner och otroligt de verkar och att det inte finns någon gräns för deras verksamhet.

Källa: Esotera nr 1 jan. 1976

Gåtfulla lejonliknande djur stör lantlig engelsk idyll. Samband med UFOs kan inte uteslutas.

"Detta är en polisvarning! Detta är en polisvarning! Allmänheten uppmanas att hålla sig inomhus och att hålla fönster och dörrar stängda. Ett vilt lejon har iakttagits i trakten och polisen uppmanar allmänheten att stanna inomhus tills faran är över!"

Så dramatiskt meddelade en polisbil med högtalare på taket om en jakt på ett mystiskt, lejonliknande djur som ägde rum söndagen den 20 juni 1976 i den lilla byn Tollerton utanför Nottinghamshire i mellersta England och av tidigare rapporter att döma är både benämningen "mystisk" och "lejonliknande" en riktig beskrivning av det djur som jagades. Lejon, pumor och andra kattliknande djur har, berättar bland annat den engelske ufologen och författaren, Earl Brinsley Le Poer Trench, uppträtt lika gåtfullt över hela världen, men särskilt i England. Trench är inte ensam om att tro att dessa mystiska kattdjur har ett samband med UFOs, och att de i själva verket utgör en del av eller en pusselbit till detta fortfarande lika gåtfulla fenomen.

Det mystiska med kattdjuret är nämligen att de uppträder på platser där de rimligen inte borde finnas, och att vittnen sett både UFOs och oförklarliga ljussken strax innan de har dykt upp!

Vittnena till förra årets lejonliknande djur i den lilla byn Tollerton, var två mjölkbud som var för sig såg det promenera omkring ute på en åker i den tidiga morgonen, lördagen den 19 juni.

- Det var bara 15 meter ifrån mig. Jag kan sätta mitt liv på att det var ett lejon, berättar mjölkbudet David Crowther för polisen i Tollerton.

Mjölkbudens iakttagelser vidarebefordrades till polisen i Nottinghamshire, men där var det ingen som till en början fäste något större avseende vid den märkliga händelsen. Ändå hade man i sina arkiv ett antal liknande rapporter som hade inträffat föregående år. På söndagmorgonen dagen därpå, ringde emellertid flera bybor till såväl polisen i Tollerton som i Nottinghamshire, och berättade att de hittat stora tassavtryck i sina blomrabatter.

Samma kväll spanade 20 beväpnade poliser, en veterinär och en helikopter i och över området, samtidigt som man på polisstationen i Nottinghamshire försökte lista ut varifrån ett vilt lejon kunde ha kommit.

- Det finns ju inte ens något zoo i närheten, kommenterade en förbryllad polistalesman från Nottinghamshire till TT.

Denna kommentar av polisen är för de forteanska annalerna högst sensationell. Under Charles Forts tid - 1874-1932 - tycks det ha vimlat av mystiska djur,

som det bevisligen även gör idag. Förklaringen då var emellertid alltid densamma, formulerad som något av ett standarduttalande som alltid lika osannolikt: djuret måste ha rymt från ett zoo eller från en cirkus, hette det. Utan att slå upp det i en av Charles Forts böcker vill jag minnas att han, som den store humorist han var, kommenterade sådana uttalanden och förklaringar med att säga att det verkade som om hela världen vid den här tiden inte var något annat än en enda stor zoologisk trädgård, insvept i ett jättelikt cirkustält, oavsett påståenden om motsatsen.

Brinsley Le Poer Trench har, som jag tidigare nämnde i förbigående, en ufologisk tolkning till de mystiska djuren. I sin uppmärksammade bok, "Secret of the Ages - UFOs from Inside the Earth", del 3, kapitel 25 kallat "Pumamysteriet", utvecklar han sambandet mellan de ovanliga djuren och UFOs.

Trench skriver:

I många år har rapporter i den brittiska pressen berättat om mystiska, pumaliknande djur som setts i England.

De som sett dem är lantbrukare, polismän och annat trovärdigt folk. Men rapporterna om dessa gåtfulla djur kommer inte bara från England. Faktum är, att en veritabel flod av rapporter om iakttagelser och möten med sådana djur kommer från både USA och Irland. Många UFOs har rapporterats från dessa områden, och ofta omkring samma tid som pumorna iakttagits. Detta talar för att det finns ett starkt samband mellan de två fenomenen.

Det finns i dag två organisationer i England som forskar i gåtan med dessa underliga pumor, båda kallar sig The Puma Research Group (Forskningsgruppen Puma), och de har inlett ett mycket gott samarbete med polisen i Hampshire samt interjuvat många av de vittnen som säger sig ha sett pumorna. En av organisationernas sekreterare, Cerris Francis, bekräftar att många av pumorna iakttagas när UFOs är som aktivast i det hemsökta området. För några år sedan skrev redaktören för Flying Saucer Review (FSR), Charles Bowen, en stor artikel i sin tidning som han kallade, "Mystiska Djur". Den illustrerar sambandet med UFOs.

Ett av de fall som Bowen diskuterar, gäller en lantbrukare vid namn Edward Blanks, som till polisen anmälde att en av hans stutar hade rivits ihjäl av en puma.

Bower åkte ut till farmen Bushylease för att intervjua mannen och fann, att han var en trovärdig person som stod med båda fötterna på jorden. Puman hade iakt-

tagits under två år vid gården, och både han själv och hustrun, liksom parets son, hade sett den nattetid. Blanks berättade för Bowen, att han alltid brukade göra en runda runt gården innan han gick och lade sig.

Vid två tillfällen blev han plötsligt medveten om att ett ovanligt ljus rörde sig på taken till gårdsbyggnaderna. Ljuset flyttade sig från det ena taket till det andra, ändå kunde han inte se att någon stråle frambringade det. Det fanns ingen möjlighet att det rörde sig om strålkastarljus från vägen mot Odiham, därtill var området alltför kuperat. Blanks kunde aldrig finna ljuskällan och han var mycket förvånad över fenomenet, särskilt eftersom det alltid dök upp en puma på scenen då ljuset hade försvunnit!

Den 6 juli 1966, inträffade i närheten av Guildford i Hampshire, södra England, ett "pumafenomen" som förtjänar en del uppmärksamhet. Skildringen är hämtad från the London Times:

Från vår korrespondent i Guildford, den 4 juli.

Den gåckande puma som i tre års tid jagat längs gränsen av Surrey och Hampshire kom i dag fram och kunde iakttagas av polis, brevbärare och byinvånare i mer än tjugo minuter. Polisens sista tvivel om dess existens skingrades när puman attackerade och dödade en kanin medan de och andra människor bevittnade händelsen. Puman dök i dag upp på en äng nära ett hus ägt av drottningens kusin, pastor Andrew Elphinstone, vid Worpleadon, nära Guildford, och en av de första som fick syn på den var polisinspektör Eric Borun, 55, som iaktog den på bara 30 meters avstånd från sin trädgård.

Inspektör Borun berättar att en brevbärare som befann sig på ett avstånd av bara sex meter från honom, plötsligt pekade mot en äng och skrek: "Titta en puma!"

- Jag gick fram till den plats där han stod, och där fanns verkligen utan någon som helst tvekan, en puma berättar inspektör Borun. Jag såg den komma ut ur ett busksnår, gå längs kanten av ängen och hålla sig i skydd av en häck, bara omkring 30 meter ifrån vår trädgård. Så försvann den utom synhåll. Den var brunsvart till färgen och lika stor som en labradorhund.

- Jag kontaktade omedelbart mina kollegor vid polisen i Guildford.

- Just när polisen anlände dök puman upp igen och flanerade lättjefullt tillbaka till busksnåret, medan jag betraktade den genom min kikare. Jag vet inte om den såg att vi iakttog den, men den gjorde sig inte någon brådskan när den gick in i herr Elphinstones stora trädgård och försvann. När vi gick över till den plats där den hade legat i gräset, fann vi resterna av en halv-äten kanin.

En motorcykelpolis, konstapel Robin Young, säger:

- Vi iakttog djuret i tjugo minuter och det var ingen tvekan om att det var en puma. Den var svart eller svartbrun till färgen, hade lång svans med vit spets och ett kattliknande ansikte. Jag studerade den noggrant genom en kikare och såg den på nära håll som cirka 18 meter. En av byns innevånare sköt efter puman med ett hagelgevär, och då försvann den springande. Vi förföljde den nästan en kilometer, men förlorade spåret då den tog sig över en väg.

Två amerikanska ufologer, Jerome Clark och Loren Coleman, hade i juni och juli 1972 en lång artikel införd i den amerikanska tidningen Fate, som de kallade, "På jakt efter pumor, pantrar och OLDs". (OLDs - Oidentifierade Löpande Djur). Artikelförfattarna återger många iakttagelser av mystiska, pumaliknande djur.

Men de pekar också på ett intressant samband mellan kattliknande djur och UFO-vågor. De konstaterar, att det till och med i den amerikanska UFO-vågen 1896-97 uppträdde mystiska djur! Det är alltså inte bara England som kan uppvisa ett samband mellan UFOs och pumafenomenet.

I Charles Bowens FSR-artikel (publicerad i Vol. 10, No. 6, November-December 1964), skriver han avslutningsvis:

"Varifrån kommer dessa djur? Absolut inte ifrån zoologiska trädgårdar eller cirkusar, då det inte finns någon rapport därifrån om rymningar. Det verkar också högst osannolikt, att privatpersoner skulle ha dem som sällskapsdjur, och att de inte kan anmäla att de rymt eftersom de har smuglat in dem i landet. Därför frågar jag mig än en gång, varifrån kommer de och i vilken avsikt är de här?"

Ja, varifrån kommer de egentligen, dessa mystiska pumor, pantrar, lejon och andra kattdjur? En sak torde vara säker, att vilket samband med UFOs de än har, torde de knappast ha flugits hit från någon fjärran planet ute i den sannolikt bebodda världsrymden, många miljoner ljusår från jorden. För det är väl ändå troligt, att djurlivet på andra planeter har antagit andra former än de som förekommer här på jorden. Dessutom måste man bland annat fråga sig varför eventuella rymdmänniskor skulle föra hit djur som, vilket väl alla vet, redan finns här!

Pumor, pantrar och lejon finns naturligtvis inte i alla länder, framför allt inte på Irland, där de enligt Trench har iakttagits, och inte heller i England - annat än i djurparker och möjligen på cirkus. I USA finns det bergslejon vars naturliga revir är belägna i vissa bergsområden, men artikelförfattaren Clark och Coleman, påpekar i sin artikel i Fate, att samtliga iakttagelser i USA gjorts långt ifrån de naturliga reviren. Trench förklarar till de mystiska kattdjurens ursprung, vävs in i en fantastisk teori, som för svensk publik är relativt okänd.

Hans bok handlar om andras och hans egen teori att UFOs kommer från jordens inre, och därifrån menar han att även "de mystiska" kattdjuret kommer. Då intresse för denna teori säkert finns bland Spektras läsare, ska jag återkomma till den i en annan artikel. Vad bertäffar de mystiska kattdjuret, tror jag inte att man kan komma längre än så här utan att själv undersöka fenomenet på platsen för iakttagelserna och tala med vittnena.

Det skulle bara bli spekulationer i det blå, något alldeles för många redan sysslar med. Frågetecknen om fenomenet med kattdjuret står kvar. Ufologerna Earl Brinsley Le Poer Trench, Jerome Clark och Loren Coleman med flera tror att det finns ett samband med UFOs.

Till det pusslet läggs ständigt nya bitar som man utan framgång försökt passa in. Fortean och UFO förefaller att gå hand i hand genom denna nästan ogenomträngliga djungel av mysterier. Vad vi kan hoppas på är att vi en dag står inför den slutliga lösningen på en av mänsklighetens största gåtor.

Sign: Texas

Klippans barndaghem hemsöks av vidrig stank. Experterna står maktlösa.

Mystiska händelser har en säregen förmåga att uppträda i de mest ovanliga skepnader på de vanligast platser. Ett mysterium som nästan tar priset i fråga om ovanlig skepnad, är det som handlar om okänd lukt med åtföljande, oftast oidentifierade ämnen. För vetenskapen okända lukter i allmänhet, men vidriga och helt oförklarliga stanker i synnerhet, åtföljda av oidentifierade ämnen, har uppträtt på de mest vanliga platser runt om i världen. I många fall har man inte tagit någon större notis om dem, även om de varit besvärande och påträngande. I de många fall där de har blivit föremål för undersökningar av experter på olika områden, har man varken kunnat fastställa vilken lukt eller vilket ämne det varit fråga om eller varför lukt och ämne uppstått och betett sig som det gjort.

Sedan 1974 hemsöks Klippans barndaghem i Klippan utanför Åstorp i Skåne av en otäck stank, som hittills gäckat alla försök till förklaring, trots att från Skogshögskolan i Stockholm vid ett flertal tillfällen varit inkopplade. Klippans barndaghem är egentligen lekskola, barndaghem och fritidshem i en byggnad. Leksolan och barndaghemmet byggdes för fem år sedan, medan fritidshemmet kom till för två och ett halvt år sedan.

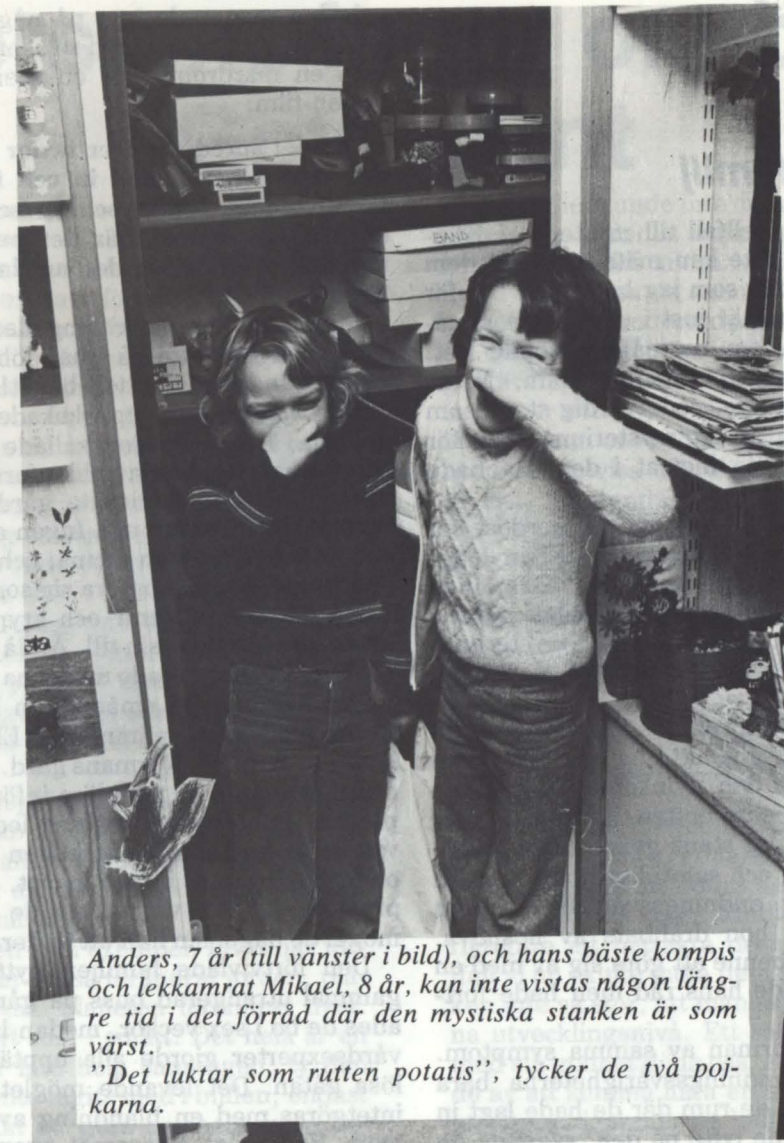
Ungefär sex månader efter det att tillbygget stod klart spred sig en oförklarlig, vedervärdig stank genom fritidshemmet. Stanken var mycket påtaglig och ett ämne, som inte kunde ses med blotta ögat, klubbade sig fast i barnens hår. Barnen fick hålla för näsan när de vistades en längre tid i sina lektrum, och föreståndarinnorna klagade över att de fick ont i huvudet. Skyddsombudet Eva Ljungar kontaktade ansvariga i kommunen, och efter en preliminärbesiktning beslöt man sig för att bryta upp golvet för att om möjligt finna orsaken till stanken.

Man konstaterade då, att en vattenskada på grund av ihärdigt regn som fallit några månader innan gett upphov till mögel under golvet. Regnvattnet och möglet hade sedan i kombination med varandra förmodligen orsakat den vedervärdiga stanken. Yrkesinspektionen tillkallades och man ordnade med luftväxling under golvet. Gåtan var löst, trodde man.

Men bara några veckor senare började den otrevliga stanken att uppträda igen. Nu i ett förråd på fritidshemmet. Långsamt spred den sig över lekskolan och barndaghemmets alla rum, skrymslen och vrår, och då kommunen fick en ny påringning, berättade de upprörda föreståndarinnorna att stanken var lika som tidigare.

Är Klippans barndaghem (bilden) verkligen hemsökt av samma mystiska, okända kraft som gäckade vetenskapsmän och terroriserade familjen Grady Norman i staden Elkin i Nordcarolina, USA?

Anders, 7 år (till vänster i bild), och hans bästa kompis och lekkamrat Mikael, 8 år, kan inte vistas någon längre tid i det förråd där den mystiska stanken är som värst. "Det luktar som ruttan potatis", tycker de två pojkar.

Ändå var det här bara början!

Kommunens ansvariga blev rådvilla om vad man skulle göra, men till slut kontaktade man experter på Skogshögskolan i Stockholm. Dessa reste till Klippan. Men det mögel som man trodde sig veta att det rörde sig om, kunde inte ses med blotta ögat, och de prover som togs fick därför samlas upp på kemisk väg.

I februari 1976 talade jag med en av de experter vid Skogshögskolan som deltagit och då fortfarande deltog i undersökningen av den mystiska stanken och möglet som hemsökte Klippan. Det var docent Arne Hyppel, och på min fråga om vilket resultat man kommit fram till i sina analyser, svarade han:

- Vi har nu odlat mögelproverna i vårt laboratorium i flera månader, men ännu vet vi inte vad sorts mögel det är fråga om. Att gå så långt som att säga att det hela är ett mysterium, det vill jag inte göra. Men underligt är det, mycket underligt.

När den här händelsen i januari 1977 blev aktuell för Spektra, ringde jag upp föreståndarinnan för Klippans barndaghem, Kerstin Emanuelsson, och frågade henne om gåtan fått sin lösning, eller om stanken och möglet fortfarande hemsökte byggnaderna.

- Stanken och mögelplågan är fortfarande kvar och mysteriet är lika djupt som tidigare svarade hon! I somras drällde det av experter från Skogshögskolan här, de borrade upp golven i alla utsatta utrymmen och besprutade dem. Men både stanken och möglet har

kommit tillbaka. Nu dras vi också med två olika stanker i var ända av byggnaden. Ingen kan förklara det. Där det började 1974, i fritidshemmet, är stanken lika besvärande som då, och föräldrarna klagar på att deras barn har en otäck lukt i kläderna när de kommer hem. I de andra utrymmena har man konstaterat mögelbildning till följd av fuktskador på spånplattorna. Men vad som stinker i fritidshemmet, det vet man inte.

Docent Arne Hyppel, som numera tjänstgör på Lantbrukshögskolan i Stockholm, är i dag mycket förtrogen om undersökningarna i Klippan.

- Vi har gjort en oerhört komplicerad mikrobiologisk utredning på uppdrag av Klippans kommun, och vad som framkommit i den vill vi härifrån inte uttala oss om, säger docent Hyppel till Spektra. Undersökningen är från vår sida ännu inte helt avslutad och i övrigt kan vi bara hänvisa till Klippans kommun.

Ansvariga vid Klippans kommun vill dock inte uttala sig utan hänvisar till att Lantbrukshögskolans undersökning inte är slutförd. Medan experterna alltså än så länge står maktlösa inför det stinkande mysteriet i Klippan, får barndaghemmets många föreståndarinnor och barn dras med den vedervärdiga stanken.

Forts. nästa sida.

Levande mögel drev bort USA-familj

Det finns gott om parallellfall till mysteriet i Klippan, som väl egentligen inte kan mäta sig med dem som inträffat i utlandet men som jag tagit med här för att påvisa att det inte bara är just i utlandet som sådana här saker händer, om nu någon trodde det. I USA drabbades en familj i staden Elkin, Nord-Carolina, av först en liknande, vedervärdig stank som den i Klippan och sedan av ett mysterium, som för all framtid kommer att sitta inetsat i den drabbade familjens minne.

Staden Elkin ligger två och en halv mil nordöst om Winston-Salem och några kilometer från Elkin leder en smal, knappt framkomlig väg fram till familjen Grady Normans gård. Sommaren 1961 blev gården skådeplatsen för det i sanning märkliga mysterium, som i de forteanska annalerna går under namnet "det levande Möglet."

Det började med att Normans köpte en bit korkmatta av en granne, som skulle sälja sitt hus och flytta från trakten. Sedan de skurat den nyinköpta korkmattan lades den in i två rum på nedre botten. En kort tid därefter spred sig en oförklarlig stank genom hela lägenheten på första våningen, och samtidigt upptäckte fru Norman att hon led av andningssvårigheter. Hon trodde till en början att hon drabbats av hösnuva. En tillkallad läkare rådde henne att göra sig av med en ejderdunskudde. Hon lydde hans råd men hade fortfarande svårt att andas.

Så drabbades Grady Norman av samma symptom. Nu upptäckte man att andningssvårigheterna bara uppstod, när de vistades i de rum där de hade lagt in den nya korkmattan. När de lyfte på den, ryggade de tillbaka med avsmak. Under korkmattan fanns ett tjockt lager grågrönt mögel, och det såg nästan ut som om massan pulserade! Grady Norman tog ut korkmattorna i ladan, torkade omsorgsfullt bort det äckliga möglet och skrubbad sedan golvet i de båda rummen med starkt skurpulver och hett vatten. Sedan lackade de också golven, i hopp om att de eventuella mögelrester, som fanns kvar, skulle hindras att tränga upp.

Men det "pulserande" möglet kom tillbaka.

Nu betedde det sig nästan som om det skulle vara levande, hur absurt det än kan låta. Det var fru Norman som upptäckte det, och hon blev så skräckslagen att hon tappade frukostbrickan och gav upp ett skrik av fast. Hon såg, hur den grågröna mögelmassan spred sig över möbler och kläder. En matta på ett av rumsgolven förvandlades till en uppluckrad hög av trådar när mögelmassan "kröp" fram över den, och när det uppskrämda paret lyfte upp den löstes den upp i en dammhög.

Väggarna ändrade färg, när möglet spred sig över dem nästan bara över natten, och när de fick det otrevliga möglet på skinnet erfor de en svidande och brännande klåda.

Det belägrade paret bekämpade modigt det ovanliga möglet med alla till buds stående medel - ammoniak, syntetiska tvättmedel av alla sorter och sprayer för alla möjliga användningsområden. Men allt var lönlöst. Den pulserande mögelmassan fortsatte att sprida sig,

och den reagerade inte på något borttagningsmedel. Den motstod till och med solsken och frisk luft. Det var som en mardröm eller en scen ur en dålig science fiction-film:

Möglet spred sig över tavlor och väggbonader, och det kröp till och med in och förstörde flera sidor i familjebibeln. Soffor och en schäslong förstördes på bara några timmar när det pulserande möglet kom krypande - för nu såg det lamslagna paret att det verkligen kröp!

Med stigande panik tvingades paret Norman undan för undan att flytta på sina möbler, men till slut hade massan ändå erövrat hela huset!

Då ringde den uppskakade Grady Norman till polisen i Elkin. Polisen kallade i sin tur in experter, och ett helt uppbåd av olika forskare anlände så småningom till den hemsökta gården. De såg håpet på vad de hade framför sig. Ingen av dem hade någonsin sett en mögelart som denna, och ingen kunde svara på hur möglet kunde uppföra sig som det gjorde.

Mögel som pulserar och kryper fram som om det levde, det hör fantasin till. Ändå var det just detta som forskarna konstaterade med sina egna ögon.

När historien så småningom läckte ut till pressen, förbjöd hälsovårdsnämnden i Elkin folk att gå i närheten av familjen Normans gård. Hälsovårdsnämndens egna experter stod maktlösa inför den mystiska mögelplågan, analyser av möglet ledde ingenstans. Man viste inte ens om det verkligen var mögel, som kröp omkring överallt inne i huset. Forskarna erkände i pressen, att det var ett av de märkligaste fall med mögel de någonsin haft att undersöka.

Den förtvivlade familjen flyttade till slut in i en gammal utrangerad buss på gårdsplanen. Där tvingades de bo i sex veckor, medan landets främsta hälsovårdsexperter gjorde alla upptänkliga prover för att lösa gåtan. Det levande möglet kunde slutligen tillintetgöras med en blandning av solution och karbolsyra. Vad möglet däremot egentligen bestått av det kunde aldrig besvaras.

Medan ozonliknande lukter åtföljer UFO, uppträder vidriga stanker i samband med håriga mönster som Storfot och Snömannen. Ämnen som antar formen av kända företeelser som mögel står utan samband med något påvisbart fenomen. Hur ska man förklara det? Jag kan det inte - kan ni?

Text: Jan Ove Sundberg/Ekopress
Foto: Hakan Pettersson/Pressfoto Öst

Universums lagar om balans Gott – Ont

I förra numret av Spektra berättades, hur jorden fick besök av människor från andra planeter i rymden och att dessa sedan stannade kvar här. Jag lämnar tills vidare dessa besökare för att i stället ta upp några andra viktiga punkter vi bör känna till, innan vi fortsätter att följa människornas utveckling.

Vi skall veta, att dessa människor kom från en kultur, som vid den tiden var en av de mest avancerade i universum. Dock var de inte de enda. Nej, liv i mångfald fanns och finns fortfarande i universum. Livet på andra planeter (jag talar nu om planeter med likartad utveckling och samma mål för ögonen) låg gradvis lägre, beroende på var i rymden de befann sig. Man kan likna livet i universum vid en stegge, där verkan av orsaken (orsaken = Gud eller upphovet) betecknar den översta stegpinnen. Sedan kommer en eller flera planeter med liv, nästan lika utvecklade men ändå något lägre, och så fortsätter det nedåt till den planet där livet just börjar, dvs där nybildning av liv sker.

Utvecklingen på respektive planeter står liksom jordens inte stilla utan ändras, vilket betyder att samma planeter inte alltid hårbärgerar samma typ av livsformer utan får allt högre och högre sådana, allt styrt av orsak-verkan-lagen.

Vi kan ju se på jorden som exempel. Livet har förändrats här - men vi har också förändrat jorden, planeten som sådan, medan planeten förändrar livet. Samma lag igen, i stort som i smått. Det hela är en kretsgång men det är inte hela sanningen, ty den andliga aspekten har inte tagits med i bilden, endast den materiella i avsikt att göra det hela mera begripligt. Den andliga sidan följer samma lag men är mera mångfacetterad. Nyanserna är flera och bilden blir oklar om man så att säga blandar aspekterna. Vi får också veta, att detta som beskrivs bara är principen i sin enklaste form. Människan kan inte förklara det hon inte förstår, däri ligger en begränsning under vilken jag också arbetar.

Nu har vi hela tiden talat om planeter med livsbejakande intressen. Vi har också nämnt om balansen eller lagen om orsak och verkan. Om läsaren är vaksam finner han, att det hela inte går ihop om man ser det ur nutidsperspektiv och det är alldeles korrekt. Det fattas en del i resonemanget. Vi kan idag uppleva både positiva och negativa verkningar.

När Upphovet skapade det livsbejakande systemet (det goda), uppstod automatiskt det motsatta. Det var så att medaljens baksida. Det var en nödvändighet, emedan Upphovet, Gud, eller vad vi vill kalla detta något, använde sig av lagen om orsak och verkan. Gud är orsak till allts existens, men detta som existerar är verkan av orsaken. Man kan se nämnda lag som uttryck för balans.

Existerar så det goda, infinner sig också det onda, därför att balans skall råda. Gud, om vi nu skall använda det ordet för att bli förstådda, visste detta, men han hade inte något val, om han skulle skapa universum. Han vet också, att det onda försvinner i samma takt som det goda tilltar, och på den vägen är det nu.

Självfallet kunde inte de två förenas, varför två idériktningar bildades samtidigt. Det goda värnar om livet medan den andra idériktningen (den onda) är uppbyggd på exakt samma sätt. Den ligger också i systemet och underordnas samma lagar. Nu vet vi, att det finns två olika inriktningar. Orsak-verkan-lagen är uppfylld och balansen är total. Vi människor betraktar detta system ganska lättvindigt. Vi talar på sin höjd om ont och gott och avfärdar det hela genom att hänvisa till religion, och tror att problemet är löst. Ingalunda! Låt oss betrakta universum på det sätt som jag förklarat! Då ser man också hur man kan bidra till en bättre värld och ett bättre liv.

Jag har hela tiden enbart talat om människor och detta enbart för att inte skapa förvirring. Nu har vi emellertid kommit så långt i resonemanget, att vi kan förstå att det inte i alla avseenden rör sig om människor av typ jordemänniska. Men jag lämnar ingen förklaring till detta motsägelsefulla svar just nu. Läsaren kommer att förstå längre fram i denna artikelserie.

Givetvis var de människor som placerades här på jorden och vilka vi i dagligt tal kallar änglar berövalde sin förmåga att utföra de för dem så betecknande underverken. I dag, årmiljoner senare, är det nog riktigare att betrakta dessa väsenden som gudar, ifall vi nu skulle möta dem här ibland oss. Nu är risken inte så stor, att man skall möta någon från denna utvecklingsnivå. Ett sådant väsen skulle enbart med sin godhet döda oss, eller rättare sagt: **Vi skulle dö av att komma nära en sådan godhet.** Av den anledningen kommer de heller inte hit. De vet, att vi tar skada och som goda varelser kan de inte tillåta detta. I så fall skulle de begå en ond handling. Nej, vill de oss något så finns det andra möjligheter.

Är det så att de vill imponera på oss genom att visa sig, sänder de bud till dem som är närmast under dem i utveckling, och dessa vänder sig till sina medfränder som i utveckling ligger närmast under, och så går det undan för undan tills vi får besök av de sista i kedjan, och de kommer från den plats som ligger närmast över oss i utveckling. Jag skulle tro att vi betecknar även dessa relativt lågtstående personligheter som änglar eller andeväsen. Förfaringssättet verkar krångligt, men genom dessa varelsers sätt att fungera får en sådan önskan från det näst högsta intellektet ögonblicklig verkan här på jorden.

Man skulle kunna likna tillvägagångssättet vid en lokal fylld med militärer av olika rang. Den som har högst rang ropar ut i rummet "öppna dörren!" Den som då har lägst rang öppnar dörren och släpper in de meniga soldaterna, de som står lägst på skalan. Samtliga blev dock informerade om att dörren skulle öppnas, men det var den som stod lägst i rang och närmast de meniga som öppnade. Jag hoppas liknelsen är begriplig.

Forts. fr. föregående sida.

Sak samma med den onda hierarkin. Vi skulle inte uthärda ett möte med absolut onda väsen. Vi skulle dö, vilket inte ligger i deras intresse. De vill att vi skall fortsätta att förstöra omkring oss, eftersom förstörelse på alla plan och i alla riktningar är denna utvecklings högsta ambition.

Dessa påpekanden kanske för många syns självklara, men jag kan omöjligen känna till läsarens kunskapsnivå och insikter i ämnet. Tar man livets bästa som grund och har detta för ögonen i allt sitt handlande, ja då står man på den stadigaste grund som står att finna. Låt oss efter dessa utvecklingar återvända till våra emigranter på planeten jorden. Även dessa besökare utsattes för svåra påfrestningar. Visserligen levde de många hundra år, men många av dem var redan över medelåldern, då de anlände hit och ovana vid mat m m. Inte minst en helt ny bakteriefloa gjorde de flesta sjuka på ett eller annat sätt. I varje fall dog de, lämnande det enda arv de hade till sina barn, nämligen vetenskapen om att de kom från stjärnorna och att de kunde flyga och hade avancerade utrustningar på sina respektive hemplaneter. Barnen växte upp under primitiva förhållanden. På grund av att deras förfäder kom från olika planeter talades olika språk, och de hade olika hudfärg och utseende. Ett jättekliv bakåt i intellektuellt avseende blev också den oundvikliga följden av detta.

Habegär och maktlystnad kom in i bilden, den s k onda hierarkin vädrade morgonluft. Stridigheter mellan de olika raserna blev vardagsmat. Uppfinningsförmågan anlätades i syfte att överleva på bästa och lättaste sätt utan hänsyn till sina medmänniskor, som kommit in i ännu en ond cirkel. Kulturen utvecklades allt mera. Även jordens övriga inbyggare, djur såväl som växter, tog skada. Naturlagarna trotsades och en mekanisk teknik växte fram. Byggt på felaktiga grunder kom dess fall. Människan hade för första gången i jordens historia utrotat sig själv utan att hon förstått det. Först när det var för sent insåg hon sina misstag, men kunde då inte längre hejda vad som pågick. En handfull människor överlevde, varpå man sakta började resa sig igen.

Under hela denna tid har avlägsna släktingar från henplaneterna sett hur fördumningen och eländet drabbat deras artfränder. Något ingripande kunde de ej göra. Dessa jordemänniskor hade ju valt att leva på sätt som skett under medverkan av människor från respektive hemplaneter. Jordens dåvarande invånare såg flygande och avspanande maskiner utan att förstå, att det var oroliga avlägsna släktingar, som egentligen intet högre önskade än att få hem jordinnevånarna men inte kunde detta på grund av den fria viljan, viljan hos dessa avfallingar (människorna på jorden) att leva ett annorlunda liv. Dessa besökare från det godas världar var inte ensamma. En annan kategori, de onda, övervakade oss också. Bland dem sågs det med glädje, vilket elände människorna ställde till. UFO eller flygande tefat har härmed fått sin förklaring och bör ses som en naturlig kugge i systemet universum.

Jonzon.

Hadad – mystikern i fängelsecellen

Berättelsen om Hadad - ur boken "My six convicts" av Donald Powell Wilson, psykolog vid Ft. Leavenworth-fängelset.

Varje enskild cell innehåller endemisk sjukdomsdratik. Detta fick jag erfara en fredagseftermiddag. Gordon och jag hade avslutat våra ronder i de psykopatiska avdelningarna och gick ned till "Hålet" för att besöka en av fångarna, en neger, kallad Hadad. Thompson och Red, vakterna på den enskilda avdelningen, rapporterade att Hadad var på alerten igen: det hade inte funnits något i hans ämbär på en hel vecka.

Jag anmärkte att det inte kunde bli mycket från ett stycke bröd och en deciliter vatten om dagen. Gordon höll med om detta. Men Thompson tyckte helt enkelt inte om en man som inte kunde urinera. "Det är inte normalt", sade han.

Gordon hade besökt honom föregående dag. "Han var frisk som en nötkärna. När jag frågade honom om det tomma ämbäret sade han på sin fördömda oxfordaccent att det var hans andlige ledare som var grundorsaken till det. "Men jag ber tusen gånger om ursäkt", sade han, "om jag har vållat er besvär på grund av min andliga överlägsenhet."

Sjukhusstaben var intresserad av denne psykopatiska straffånge. Han uppträdde som en personlighet, direkt hämtad ur Sax Rohmers berättelser. Egendomliga rykten omgav hans ursprung och livshistoria, något som alltid är fallet med dessa magiker. Han påstod sig vara en kaldeisk astrolog med direkta anor från år 400 f Kr. Han påstod sig också ha studerat vid universitetet i Carthage och Oxford, och att han till yrket var zombipräst från Haiti. Rykten satte honom i samband med trolldom och djävulstillsbedjan. Han närde dessa rykten genom vägran att förneka dem. Hans få förtroliga uttalanden underrättade oss om att han var till hälften hindu och till hälften senegalier. Han såg ut som det senare, stor och med en ståtlig hållning. Han var slående vacker, likt en antik staty.

I några av de stora fängelserna i landet hade han ett avundsvärt rykte som magiker, hypnotisör och utbrytarartist. Han påstod sig bli vara vän till Houdini. Till fångarnas uppbyggelse och som ett stort mysterium för vakterna kunde han befria sig från handbojor och tvångströjor och ta sig ut ur celler helt efter önskan.

En fångvaktare ansåg att hans olyckliga öde var orsaken till att han fått Hadad på sin lott. Hadad upplöste helt och hållet fångarnas moral och fick ofta vakterna att tvivla på sina fem sinnen. Hur kunde de, när han stod framför dem, vara säkra på om det var hans kropp eller hans ande som de betraktade?

Det fanns inga autentiska data rörande Hadad. De försvann alltid eller ändrades, särskilt när han vid någon av sina många domar flyttades från ett fängelse till ett annat och själv hade han försvunnit vid förflyttningar mellan olika fängelser. Det var aldrig fråga om att han försökte undandra sig fängelsestraffet - han var tvärtom mycket samarbetsvillig. Han brukade bara helt enkelt inte finnas i fångvagnen när den anlände till bestämmelseorten. Han dök sedan strax upp vid huvudingången för att få bli insläppt och förklarade att han hade blivit "borttappad" på vägen eller hade han blivit fördröjd p g a andra göromål. Han meddelade aldrig när han avvek men ingen saknade heller hans ankomst. Han kunde ha setts av några vakter i foajen till en konsertsal i Kansas City efter en konsertavslutning. Som förklaring sade han då: "Det var ett tag sedan jag besökte en konsert sist och jag tyckte det skulle vara synd att inte gå. Jag befinner mig ju, när allt kommer omkring, bara ett kort stycke från staden."

Vakten skrek att hans dom inte inkluderade konsertprivilegier. "Men jag kom ju tillbaka, som jag alltid gör", resonerade Hadad. Jag har inte för avsikt att undandra mig mitt fängelsestraff. Vem skadade jag genom att göra detta? Det var inte ens någon som visste att jag var borta.

För denna sista oförsämdhet dömdes han till enskild cell i fjorton dagar. När Gordon och jag gick nedför trappan till de enskilda cellerna mötte Thompson oss, märkbart lättad. Hadad var en påfrestning för varje vakt. Vi gick direkt till Hadads cell. Vi fick inget svar på våra tillrop. Thompson öppnade stäldörren och hans ficklampa avslöjade en svart kropp som hängde ned från en av cellgluggens stänger.

"Skär ned honom", beordrade Gordon, "och slå på belysningen!"

Rhompson kallade på Red, den avlösande vakten, för att få hjälp, och när han kom kastade Gordon en snabb blick på honom.

"Vad är det som håller uppe era byxor nu för tiden, Red?" frågade Gordon. Thompson stirrade på Red. "Är det inte ditt bälte som är runt vår före detta väns hals?" frågade han hest.

Red tittade på kroppen. "Vad menar du - bälte?" sade han till Thompson. "Kan du inte skilja ett rep från ett bälte?"

Jag tittade på Gordon och Gordon tittade på mig. "Vad menar du egentligen med mitt bälte?" fortsatte Red. Mitt bälte är här! Kan du inte se det?" Han lade handen vid midjan.

Vi tittade alla dit. Red inbillade sig ha ett bälte, som definitivt inte existerade. Thompson bleknade, men förlorade inte talförmågan.

"Killen har förlorat förståndet!" skrek han.

"Är jag tokig?" Red höll på att förlora tålmodet. "Vad säger ni om det, doktorn? Säg mig vem av oss är det egentligen som är tokig?"

"Det får anstå till en senare tidpunkt", svarade Gordon.

Vi talade om det för honom när vi hade väckt honom från Hadads hypnotiska inflytande. Han kom inte ens då ihåg någonting annat än att hans uppmärksamhet hade riktats mot Hadad vid den första rondens tidigt den dagen. Han kände naturligtvis igen sitt bälte. Han blev mycket uppskakad av det faktum att han inte kunde erinra sig ha blivit hypnotiserad. Senare, när han fick veta hela händelseförloppet begärde han förflyttning från avdelningen för enskilda celler, eller kanske till och med från hela fångvårdsanstalten.

Efter en ytlig undersökning av kroppen förklarade Gordon Hadad som död. "Hur länge har han varit död?" frågade jag.

"Bara några timmar", svarade han. Han sade till Thompson att forsla undan Hadad, och när vi lämnade våningen lade han märke till att bältet inte var tillräckligt ådraget för att förorsaka strypning. "Vi får se vad obduktionen visar."

Med sitt förflutna var Hadad en psykopatisk kuriositet. Hans obduktion skulle verkligen bli ett stort evenemang. Den uppsköts till söndagen för att en konsulterad neurolog skulle kunna närvara för att hjälpa doktor Fellows.

På söndagsmorgonen möttes Fellows, den besökande neurologen, Gordon och jag i bårhuset och samlades runt den majestätiska kroppen för de sista förberedelserna. Fellows och neurologen kom överens om att göra ett buksnitt för att ta ut lungorna och hjärtat, och neurologen skulle ta bort huvudskålen för att komma åt hjärnan. De två kirurgerna tog på sig sina handskar och Fellows tog upp kniven från instrumentbordet. Då hörde vi det susande ljudet av en inandning. Ofrivilligt tittade vi alla på kroppen - och såg Hadads muskler röra sig. Han rörde sig sakta och satte sig upp i sittande ställning som om han drevs av någon osynlig styrmekanism. Han öppnade ögonen och på sin perfekta oxfordaccent sade han: "Mina herrar, jag skulle helst vilja slippa, om ni inte har något emot det."

Ingen rörde sig, ingen kunde.

Kniven föll ur Fellows kraftlösa grepp och slamrade mot det hårda golvet. Hadad steg upp från bänken, böjde sig ner, tog upp kniven och lade den på instrumentbordet varpå han satte sig på kanten av bänken och bad om ett glas vatten.

"Heliga Maria, Guds Moder!" mumlade Fellows och gjorde korstecknet.

Neurologen försökte dölja sin chock, men han höll på att kvävas av en nervös hostning. Gordon drog åt sig andan håftigt och svor kraftigt. Vid ljudet av Gordons röst började även jag andas. Vi hade alla någon gång tidigare, antingen i praktiken eller under skolgången, kommit i kontakt med begreppet skendöd, och vi kände alla till Hadads irrlärdor. Trots vår vetenskapliga självbelåtenhet var ingen av oss förberedd för vad som just hade ägt rum. Vi hade alla trott att Hadad var helt död.

Gordon överlämnade Hadad till en ovillig vakt med instruktioner om att han skulle tas till den psykopatiska avdelningen för observation, och vi övriga satte oss ned och samtalade. Vi var alla överens om att Hadads tre dagar långa skendöd inte var något ovanligt, men själva det faktum att han hade bibehållit minne och medvetande, så att han kunde vakna upp innan obduktionen påbörjades, renderar hans anseende som ett mycket säregnet fall.

Forts. nästa sida.

På måndagsmorgonen lät Gordon och jag föra Hadad till mitt kontor. Man skulle ha kunnat tro att det var han som hade kallat oss. Han talade till oss om om vi var brådmogna skolpojkar och besparade oss besväret med frågor.

"Ni är naturligtvis intresserade av söndagens fenomen. Det var inget märkvärdigt alls. Jag gjorde det bara för att rikta er lärda uppmärksamhet mot min person."

Han gjorde ett uppehåll för att studera våra miner. "Jag förstår", fortsatte han, "att eftersom ni är vetenskapsmän är ni av naturen skeptiska och att ni måste ha bevis. Nåväl. Mina herrar, ni måste medge att det bland epileptikerna på den psykopatiska avdelningen finns flera hopplösa fall med svår tillbakabildning av hjärnan, vilka dagligen drabbas av anfall."

Detta var sant. Det var även sant, som han sade, att man inte ens med användande av mediciner kan fördröja anfallen hos så svåra fall av epilepsi under en så lång tid som tre dagar i följd. Fördröjning av anfallen med endast ett par timmar var förknippat med avsevärda svårigheter. Han sträckte på sig, där han satt i sin stol och fixerade oss med sina svarta ögon. Hans röst var lågmäld, intensiv.

"Mina herrar, som en demonstration på användningen av mental telepati för healing på avstånd skall jag fördröja alla epileptiska anfall på psykopatiska avdelningen, inklusive de hopplösa fallen, från och med nu till samma tidpunkt på torsdagen. Alltså tre dagar och tre nätter. Som ett ytterligare bevis på min makt skall anfallen åter börja inträffa detta klockslag på torsdag morgon."

Gordon och Wilson accepterade Hadads erbjudande, men satte honom i enskild cell i ytterligare tre dagar. Dessförinnan hade han hunnit erbjuda sig att lära dem "helbräddagörelse, mental telepati och psykisk kontroll över kroppen - även över stora avstånd." Jag kan undervisa er i astrologins mysterier. Inte hinduernas och de östindiska fakirernas vanliga astrologi, utan kosmisk-somatisk astrologi."

De var dock inte intresserade. Hadad försatte sig åter i skendömt tillstånd - till deras "uppbyggelse". Av alla yttre tecken att döma var han kliniskt död - enligt de två läkarna. Wilson frågade hur han kunde "bibehålla medvetandet så att han visste vad som hände omkring honom." Hadad kallade det helt enkelt för "fritt" svävande liv" och fördjupade sig i en förklaring av transframkallande metoder, som för Wilson var "vidskepelse och smörja".

Hadad höll sitt löfte. Det inträffade inte ett enda epileptiskt anfall vid Ft. Leavenworth-fängelsets sjukhus under 72 timmar, men på torsdagsmorgonen bröt epileptikernas tragiska helvete ut igen. Hadad kallade detta en demonstration av mental telepati. Men eftersom han hade tillbringat de 24 timmarna från söndagsmorgonen till måndagsmorgonen i den psykopatiska avdelningen, var det mycket mer troligt att fördröjandet av anfallen var resultatet av posthypnotisk suggestion... detta skulle dock kräva hypnotisering av ytterst avancerat slag.

Gordon och jag medger att fastän vetenskapen kan förklara mycket av Hadads magi med psykologiska termer, kan den inte reproducera det som Hadad gav prov på. Vi stod här med den paradoxen att vi här på sjukhuset hade ett koncentrat av hela den moderna vetenskapen, med den allra modernaste forskningsutrustning som fanns att tillgå, och med de bästa konsulterna inom nära räckhåll. Men ingen röntgenmaskin kunde genomtränga, inget mikroskop avslöja, ingen kirurg dissekera, ingen kosmisk strålning illuminera, inget provrör bryta ned grunden hos denne svarte man i "Hålan" ett hundratal meter bort, vars verksamhet omfattade världens gamla mysterier, och som tyst reflekterade över den uråldriga filosofiens sats om själens seger vid erövrandet av det okända.

Den svarte adepten erbjöd sig senare att inviga doktorerna Gordon och Wilson i sitt ockulta brödraskap, men de vägrade att genom blodsriter binda sig med denna okända samling från de Små Antillerna. Som hednisk magiker av Naturen eller den Gröna strålen är Hadad ett perfekt exempel.

Vår västerländska mysteritradition lär oss att det finns tre huvudgrupper av människor: Hedningar, Mystiker och Alkemister. Hedningen har kraft men inget mål, inget ideal utom sin egen självhävdelse. Han utnyttjar andra skoningslöst för sina egna syften. Många välbärgad affärsman i USA är med denna definition hednisk, trots medlemskap i någon kristen sammanslutning. Mystikern är mycket väl medveten om sitt mål, föreningen med Gudomen. Han har dock ingen kraft, eftersom han har försakat de kraftbringande jordiska tingen. Han undviker att arbeta med sina händer och blir allt mindre praktiskt inriktad eftersom han dras mot Anden och söker att undvika denna grymma, smutsiga värld.

Alkemistens väg är vägen för den Praktiske Mystikern, som vet sitt mål och som har ideal - som inte är rädd för att använda sin kraft på praktiska sätt för att uppnå sitt mål. Hedningen tillhör det förgångna. Mystikern tillhör framtiden. Alkemisten är den nuvarande, framåtskridande balanspunkten mellan det forna och framtiden. Mittpelaren på Livets Träd.

Källa: Brevcirkeln ARCANUM - serie A, brev nr 55

De nya fysikaliska fältundersökningarna av psykokinetik. Omvägar genom andra universa.

Av Peter Andreas

Med hjälp av en sofistikerad försöksanordning har den engelske fysikern prof. John B. Hasted lyckats få nya insikter i de psykokinetiska krafternas väsen och verkningssätt. Han har under avsevärd tid experimenterat tillsammans med flera yngre engelska specialister på psykikinesi (dvs. rörelse framkallad på psykisk väg), vilka uppnått delvis förbluffande resultat med uteslutning av varje möjlighet till bedrägeri. En 12-åring kunde t.o.m. flera gånger framkalla tydliga psykokinetiska effekter på ett avstånd på 16 km. Den hittills vunna kunskapen föranleder Hasted att göra det antagandet, att deformationer genom psykokinetisk inverkan uppstår genom att ett medium skickar det föremål som deformerar ut på en resa genom "parallella universa".

Det är nästan ett axiom för paravetenskapen, att varje forskargeneration, varje grupp av experimenterare på nytt måste erövra det som andra före dem för länge sedan erövrade och trodde sig ha säkerställt. Delvis beror det naturligtvis på att paranormala händelser enligt ortodoxa, vetenskapliga måttstockar är "omöjliga" och därför måste säkerställas dubbelt och trefaldigt. Ett delvis annat skäl utgör misstanken, att ifrågavarande experimenterare inte var erfaren eller tillräckligt intelligent för att utesluta alla möjligheter till bedrägeri. Naturligtvis kommer här och där illvilja även till uttryck. Men det mest beklagliga och mest utbredda är helt enkelt ren okunnighet.

Största delen av vår vetenskapliga värld är ännu alltså aningslös om det som gjorts på de parapsykologiska forskningsfälten under de båda sista årtiondena - låt oss exempelvis säga på medvetenhetsforskningens område eller på det område som gäller bio-PSI-relationerna i USA och på psykokinetikens område i Brasilien.

Vad värre är, De flesta av våra tidningar och tidskrifter överlåter bedömningen av parapsykologiska böcker eller händelser inte sällan åt skolpsykologer, teologer eller andra, som inte endast saknar hörsamhet utan även kommer med fördomar från sina fackvetenskaper och som inte är beredda att lära sig nya fakta.

Frågan är, vad kan man göra för att täppa till denna oerhörda informationslucka? Kan man inte åtminstone samla det fysikaliskt gripbara bevismaterialet, säkerställa det för eftervärlden och göra det tillgängligt för offentligheten?

Ett Museum över "omöjligheter"

Detta förslag, att försöka just detta, framkastade den brittiske fysikern prof. John B. Hasted vid Birkbeck College i London för drygt ett år sedan vid ett internationellt seminarium vid "Institute of Parascience" (Institut för paravetenskap) i London. Det måste finnas ett "Museum för omöjligheter", krävde han, ett paravetenskapligt museum. Till det skulle de förvånande saker hört som det amerikanska mediet Henry Slade för omkring 100 år sedan åstadkom i närvaro av den tyske fysikern Friedrich Zöllner, exempelvis det berömda bord omkring vars bredbenta ben tre ringar av trä är lindade, vilka inte kunde komma dit på ett normalt sätt. Till museet måste det vara anslutet ett arkiv med PSI-filmer, av vilka det redan idag finns en hel rad. Museet måste kort sagt ha karaktären av ett internationellt "statsbibliotek", till vilket man kunde insända paravetenskapligt bevismaterial.

Hasted var för blygsam för att säga, att ett av hans egna forskningsresultat ovillkorligen måste få plats i ett sådant museum. Det är en glaskula, i vilken omkring två dussin pappersklämmor är formade till en konstfullt sammanflätad formation - genom psykikinesi.

"Konstnären", som åstadkom detta, heter hos Hasted helt enkelt "The paperclip boy", dvs. pappersklämmepojken. Täcknamnet gavs för att skydda honom mot besvär från nyfikna. Han är en av de ungdomar med vilka professorn sedan någon tid tillbaka har experimenterat för att komma "Geller-effekten", metalldeformeringen genom psykikinesi, på spåren. För övrigt föres klämmorna en och en in genom en liten öppning i kulan, innan pojken koncentrerar sig på dem.

Avståndsrekordet håller en 12-åring, vars mor arbetar som sjuksköterska på ett sjukhus, som ligger på 16 kilometers avstånd. Pojken lyckas om och om igen att på telekinetisk väg böja nyckeln till giftskåpet på moderns arbetsplats. Det är varje gång ett ofelbart medel att dra till sig mammans uppmärksamhet! Utan tvivel spelar behovet att göra just detta och den intima, själsliga kontakten mellan moder och son en utslagsgivande roll, när det gäller att åstadkomma denna glänsande prestation. Men Hasteds forskningar gäller de djupare liggande fysi-

Forts. nästa sida.

Forts. fr. föregående sida.

kaliska principfrågorna, framför allt denna PK-energis natur och den form i vilken den uppstår och bildas vid objektet. Hans iakttagelser kom honom att tänka sig, att det inte handlade om en linjeförmig, kanske en med en ljusstråle jämförbar energipåverkan från sändare till objekt utan snarare om en yta.

För att pröva denna förmodan uppfann Hasted en försöksanordning av raffinerad enkelhet. Den kräver inga särskilt komplicerade eller dyra verktyg och kan utföras relativt lätt.

Anordningen ser ut på följande sätt:

1. Flera säkerhetsnycklar hängs upp på ett bestämt, föränderligt avstånd från den telekinetiskt begåvade personen i rummet på ett sådant sätt, att förbindelselinjerna mellan dem bildar en yta (som kan uppnås med ett minimum av tre nycklar).

2. I handtaget på varje nyckel är i förväg borrar ett hål, i vilket satts in en liten plastplatta, som i likhet med ett mikroelement har ett tryck, som består av uppgång metall.

3. I en från höljet hängande tråd med förbindelse till denna metall hänges nyckeln upp. En bryggekoppling utesluter också elektrostatisk påverkan.

4. Det hela föreställer en enkel "spänningsmätare" (strain gauge), en apparat för mätning av deformationerande spänning. Uppträder sådana spänningar vid den känsliga delen (sensoren) i nyckeln, så överföres de i form av motståndsförändringar (omkring 10 till 100 mikrovolt) i tråden. Dessa ledes över en förstärkare till en skrivapparat.

80 PSI-signaler på 15 timmar

Vid prov, dvs. utan telekinesmedium, gavs på skrivapparaten konstanta nollvärden. Nu kunde Hasted inbjudna sina telekinetiskt begåvade försökspersoner, genomgående barn och ungdomar upp till 14 år, med vilka han tidigare framgångsrikt hade uppnått metalldeformeringar.

Man sade till pojkarna, att de skulle försöka påverka de på några meters avstånd upphängda nycklarna och det skulle alla göra samtidigt. De behövde instrueras en gång men sedan inte koncentrera sig på det, utan de kunde sysselsätta sig även med andra saker, exempelvis med att knåpa med något.

Resultatet var imponerande. På 15 arbetstimmar mättes sammanlagt 80 signaler. Mycket små tidskillnader vid de enstaka nycklarna tillät slutsatsen, att den telekinetiska kraften förmodligen fortplantas som "aktiv yta" från mediet och gör det med från fall till fall starkt varierande hastighet (från 0,1 till 10 m per sekund).

Träffar dessa ytor nu på ett metallföremål, och det kan naturligtvis också vara en sked, så visar de tendensen att "klänga sig fast" vid den, att svepa om den. Försökspersonerna fick inte beröra nycklarna före och under experimentet. Om de ville, fick de handskas med skedar, gafflar och annat. Hos många kom kraften bättre i gång då. Hos några kunde professorn titta på, hos andra måste han vända bort huvudet, om de skulle "fungera". Ytterligare hjärnströvmätningar visade, att de bästa resultaten åstadkoms i thetaområdet, alltså just i det område som på ett egendomligt sätt också kan uppvisa ett tillstånd av djupaste avspänning. Om denna över-

ensstämmelse har någon betydelse, måste ännu utforskas.

Den "kraftyta" som häftar vid föremålet tycks omge detta på ett roterande eller virvlande sätt. De konstrikt böjda pappersklämmorna och andra "skulpturer" av metallband, ja även de på ett korkskruvartat sätt förvridna skedskaften förutsätter, att den vridkraft som sättes in, är mycket betydande.

Professor Hasted tror, att man från dessa konstateranden kan uppställa hypoteser för utforskning av andra PK-effekter, t.ex. knackningar, kanske även för frågan om energikällan i ljudbandsrösterna. Nästa fråga blir då, i vilken omfattning blir dessa "aktiva ytor" informationsbärare.

Säkerligen låter sig inte alla PK-effekter förklara sig med denna ytkraft. För apport och materialisering behöver fysikern tankemodeller av annat slag.

Hasted tog också upp detta problemområde. Han förde därvid en idé vidare, som Nobelpristagaren Dr. Brian Josephson och han själv i korthet föredragit redan vid paravetenskapliga konferensen 1975: idén om de oändliga universa.

Vi måste försöka föreställa oss en värld, som har oändligt många universa. Man skulle också kunna säga "dimensioner", så länge som man därvid inte helt enkelt föreställer sig en fortsättning av vårt tredimensionella rum. Universa befinner sig i rätt vinkel till varandra, dvs. de har inga gemensamma beröringsytor, ingen fysikalisk växelverkan med varandra.

Var finns det en sådan oändlighet av universa? Svaret är förbluffande. Den öppnar sig och uppstår med varje framvällande av kvanta. En atompartikel "försvinner" i ett icke förutsägbart ögonblick i en dimension och dyker lika "slumpartat" åter upp i en annan. På det makrofysikaliska planet reder vi oss naturligtvis utan vidare med ett tredimensionellt universum för "vardagsbruk". Men det räcker inte längre, när vi funderar över medvetandets funktioner, över dess antagligen oändliga gradförändringar (i naturen, hos växterna, hos djur och människor). PSI-förloppen försiggår med höggradig sannolikhet likaså utanför det materiella, tredimensionella systemet men vid "återinträde" måste de åter dit, för att vi ska kunna uppfatta dem! Man kan vara tämligen säker på att vi ständigt är omgivna av PSI-förlopp, som nog existerar fullt och helt, men som inte hoppar över tröskeln till detta återinträde.

Deformering på vägen genom universa

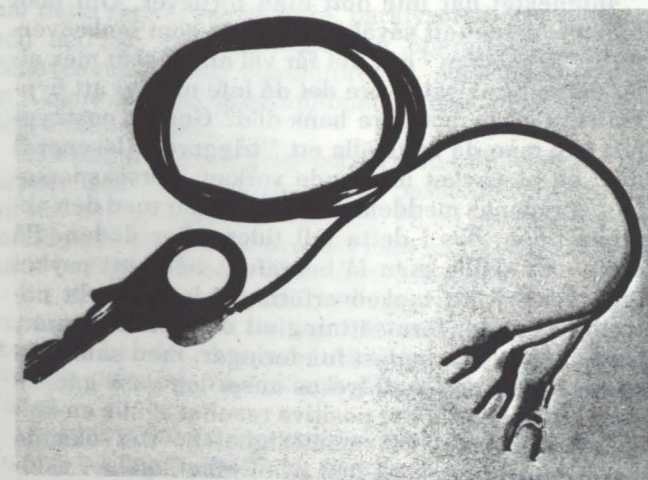
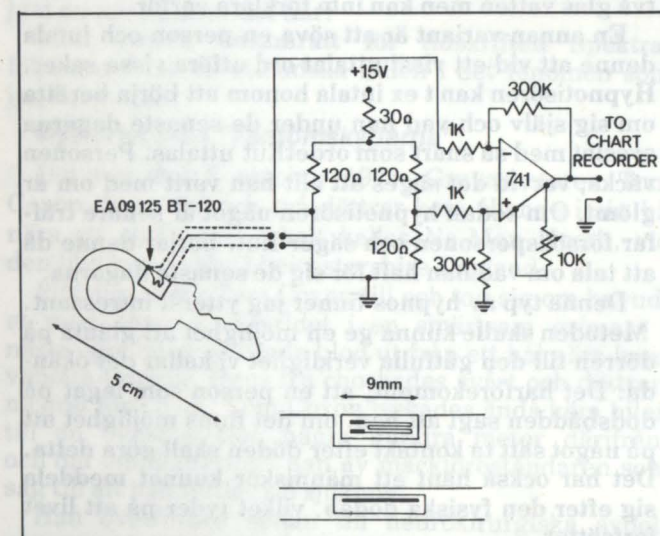
Hasted uppställer nu den frågan till diskussion, om PK-medierna inte tar med sig de föremål som deformerar, genom andra universa. Det kan ske på en mikrosekund. Vid yttersidan av föremålen ligger tillfälligt gränsen mellan två universa. Den bildar den s.k. "aktiva ytan".

Även de s.k. apporterna låter sig infoga i denna tankemodell, de visar ett analogt uppträdande. Apporter undandrar sig vanligen iakttagelse, de finns helt enkelt bara, även i slutna rum, så att materia kan ha gått genom materia - ett enligt normala, fysikaliska begrepp helt omöjligt händelseförlopp, om man inte vill anta väldiga, materieförstörande krafter. För det talar också, att apporten tycks vanli-

gen försiggå utan upplösning av det apporterande föremålet - just genom omkoppling från ett universum till ett annat - att de ojämförligt flesta av de av Hasted iakttagna apporterna inte uppvisar någon uppvärmning.

Andra vetenskapsmän tar upp Hasteds tankegångar. Sålunda uttalade professor Dr. Wolkowski vid Sorbonneuniversitetet i Paris den förmodan, att universa, om det finns sådana, är kvalitativt mycket olika varandra. Spökeffekterna (poltergeisteffekter), till vilka han också räknar Gellereffekten, betraktar Wolkowski såsom tillhörande ett lägre område i universum.

Förf. tyckte det var intressant, att en vetenskapsman här börjar tänka i kategorier, som redan är mycket lika spiritisternas. Man behöver bara ersätta bilden av sfärerna med bilden av "universa". Man erinras också om att det enligt humanistisk tradition inte är möjligt för en invånare i lägre sfärer att beträda högre - det är då genom rening av en själv - något som är lika så litet möjligt i de i rätt vinkel till varandra befintliga universa. Till jorddimensionerna däremot, menade Wolkowski, skaffade sig invånarna i sådana lägre universa tillträde genom PK-effekter.

Kopplingsschema över och foto av den av prof. Hasted konstruerade nyckeln med infogad känselapparat (Sensor) för mätning av mekaniska spänningar, såsom han använde dem vid sina serieförsök.

Amerikanen John F. Mishlove drog därur konsekvenser för PSI-forskningen i allmänhet. Han besvor konferensen att verka för att man skulle finna jämte de materiella även kvalitativa värdemåttstockar. Var och en vet, att graden av framgång med PSI-experiment påverkas mycket starkt av attityden hos experimentatorn, som arbetar med mediet. En positivt inställd försöksledare kan mycket sannolikt uppnå helt andra, mycket mer signifikanta resultat än en negativt inställd.

Emotioner är en "kvalitativ" faktor framför andra. Men de utgör det "PSI-bränsle" utan vilket många fenomen inte alls skulle kunna åstadkommas. Vi har emellertid hittills inte några måttstockar att på något sätt värdera denna faktor.

Naturvetenskapsmän, säger Mishlove, har mestadels även en egenartad rädsla för att medge om de själva har bedrivit privata esoteriska undersökningar eller medvetenhetsutvidgande övningar. Men just denna inre "förberedelse" är ingalunda likgiltig. En av de inom PSI-forskningen mest framgångsrika, amerikanska fysikerna har i årtal bedrivit undersökningar men vågar inte säga något om det till sina mindre framgångsrika yrkeskolleger.

Det är vi själva som skapar förutsättningarna för goda eller mindre goda PSI-experiment. Ty om man vill komma någon något på spåren, som är så iögonfallande beroende av kvalitativa och emotionella faktorer, så måste ju den förmodan ligga nära tillhands, att vår egen hållning är helt avgörande för utgången av våra ansträngningar. Det är egendomligt, att de över sin logik så stolta skeptikerna ännu inte tycks ha lagt märke till det.

Fotnot: Som bevis för sin teori om en på psykisk väg åstadkommen materiegenomträngning uppfann den framstående tyske vetenskapsmannen Friedrich Zöllner (1834-1882), grundläggaren av astrofysiken, bl.a. denna försöksanordning: två träringar och en sluten tarmring satte man fast med hjälp av en tarmsena, vars ändar förseglades, vid sidan av ett bord. Målet för försöket med det berömda mediet Henry Slade var att utan materiell skada sammanfläta ringarna och att knyta en knut i tarmringen (båda sakerna möjliga endast med hjälp av av- och rematerialisering). Försöket med träringarna lyckades, om ock i en något annan form: Ringarna fann man liggande omkring det mellersta benet på det till vänster stående bordet, dit de - då bordet var massivt sammanfogat - hade kunnat komma endast på "onaturligt" sätt.

Källa: Esotera nr 11 nov. 1976

Kan posthypnos öppna vägen till det okända?

Under århundraden har hypnos fört en tynande tillvaro. Först på senare tiden tycks forskare världen över ha fått upp ögonen för dess värde för den enskilda människan, inte minst då det gäller medicin. Men kan hypnos också bidra till ökad förståelse för människan och hennes omgivning både vad gäller fysisk och icke fysisk verklighet?

Under en period på 1950-talet var jag ganska aktiv inom sådana områden som yoga, telepati-tankeläsning, hypnos m m. Jag vill minnas, att uppfattningen om hypnosens väsen var minst sagt diffus bland allmänheten. Att t ex framföra tanken om att hypnos skulle kunna ha betydelse för människan inom medicin, sjukvård och även på andra områden var otänkbart. Man blev mer eller mindre betraktad som "klok gubbe" eller, vad värre var, lågt utvecklad på det kunskapsmässiga planet.

Visserligen hade det skrivits flera böcker i ämnet. Jag erinrar mig Poul Bjerre, Poul Thorsen och inte minst John Björkhem, som utgett flera böcker om hypnos. Tyvärr var intresset ganska litet för dessa utmärkta författare. Innan jag kom i kontakt med nämnda böcker - några av författarna träffade jag sedan personligen - hade mitt intresse för att söka i det fördolda fått en knuff i rätt riktning genom en indier jag träffat.

Många minnen är förknippade med denne intelligenta man. Vad jag har honom mest att tacka för är att han visade på möjligheten att lära hypnos från grunden. Åtskilliga intressanta experiment har jag gjort under min aktiva tid, men tyvärr var det väl så, att man inte till fullo förstod vidden av dem förrän långt senare. Att sedan ta steget ut på mer okänt område låg nära till hands, och det var för mig en naturlig utveckling. Om det skall jag dock inte berätta i denna artikel. Måhända kommer jag tillbaka till detta ämne ännu en gång, trots att jag sannolikt kommer att bli ansedd som "kvasivetenskaplig".

För att återgå till hypnos, finns det olika grupper med olika benämningar nämligen A-B-C-D-hysteriker, där D-hysterikern är den som lättast låter sig påverkas. Att indela människor på detta sätt har enligt min uppfattning en stor nackdel, och detta kommer varje hypnotisör så småningom underfund med. Ty även om en person lätt kan påverkas av en viss hypnotisör har kanske en annan sådan svårigheter med personen i fråga. Enligt min mening är denna indelning av värde endast för upphovsmannen.

När det sedan gäller att påverka eller hypnotisera människor, talar man om olika typer av hypnos, såsom chockhypnos, övertalningshypnos och slutligen den enligt min åsikt intressantaste formen, nämligen posthypnos. Vid den förstnämnda metoden gäller det, vilket också själva ordet antyder, att med någon form av chock få försökspersonen "greppad", få kontakt och styra personen i fråga.

Den vanligaste metoden, som bl a praktiseras av hypnotisörer vid scenuppträdanden men även inom medicinen är dock övertalningshypnos. Som det framgår av ordet rör det sig här om övertalning av försökspersonen, vilken pågår tills man får kontroll över honom/henne. Till sist har vi post-hypnos, där det kan vara svårare att av ordet post = efter utläsa vad som avses. Posthypnos tillgår så, att man sover försökspersonen med t ex övertalningshypnos och sedan under sömnen intalar densamme att t ex varje morgon kl 6 vakna för att gå upp och dricka två glas vatten. Därefter intalar man personen att vakna och i det vakna tillståndet glömma hela händelsen med vattnet och uppvaknandet. Försökspersonen vet då ingenting om vad som skett, men varje morgon vid den bestämda tiden vaknar han och dricker två glas vatten men kan inte förklara varför.

En annan variant är att söva en person och intala denne att vid ett visst uttalat ord utföra vissa saker. Hypnotisören kan t ex intala honom att börja berätta om sig själv och vad han under de senaste dagarna sysslat med så snart som ordet Rut uttalas. Personen väcks, varvid det säges att allt han varit med om är glömt. Om sedan hypnotisören något år senare träffar försökspersonen och säger Rut, börjar denne då att tala om vad han haft för sig de senaste dagarna.

Denna typ av hypnos finner jag ytterst intressant. Metoden skulle kunna ge en möjlighet att glänta på dörren till den gåtfulla verklighet vi kallar det okända. Det har förekommit, att en person som legat på dödsbädden sagt att han, om det finns möjlighet att på något sätt ta kontakt efter döden skall göra detta. Det har också hänt att människor kunnat meddela sig efter den fysiska döden, vilket tyder på att livet fortsätter.

Intellektet har inte dött utan fortlever. Om man håller i minnet att såväl posthypnos som tankeöverföring är möjliga - och det får väl anses som mer eller mindre bevisat - vore det då inte möjligt att hypnotisera en person före hans död? Genom posthypnos kan man då fastställa ett "triggord" (lösenord) med en på psyket utlösande verkan. Försökspersonen uppmanas meddela vad han sysslar med den aktuella tiden, dvs i detta fall tiden efter döden. På detta sätt skulle man få bekräftat, både att psyket fortlever och att tankeöverföring existerar, allt naturligtvis under förutsättning att det hela fungerar. Detta är givetvis endast funderingar, men sannolikheten för att det skall lyckas anser jag vara ganska stor. Om man erhåller positiva resultat skulle en helt ny värld öppnas för mänskligheten. Det okända skulle uppenbaras och helt nya livsbetingelser skulle komma människorna till godo. Kanske skulle två helt olika världar kunna mötas i samförstånd till gagn för livets fortsatta färd mot det stora eviga jagets hemvist.

Jonzon

Många märkliga fall i Sverige av beskjutning mot människor - men är det verkligen Fantomskytten?

Text och utredning: Jan Ove Sundberg

Oavsett vilket forteanskt mysterium jag än stött på har det nästan alltid funnits en parallellhändelse någon annanstans. De få gånger som detta inte varit fallet har det - lika mystiskt som mysteriet i sig självt - dykt upp en parallellhändelse en tid senare, låt vara att det kan ha tagit flera år.

Under de många år som min forteanasamling växt sig allt större, har jag samlat rapport efter rapport om ett fenomen som rönt betydligt större uppmärksamhet utomlands än här hemma. Det beror inte på att det skulle vara ovanligare här än i andra länder, utan sannolikt på att ingen, mig veterligt, tidigare har sammanfogat pusselbitarna i fenomenet.

Fenomenet är ett av det kusligaste som någonsin förekommit i det här landet, och det mest skrämmande med det är att det inte upphört utan pågår än - kanske just nu när ni läser det här!

Med svensk ensamrätt för tidskriften Spektra, följer nu först de utländska fallen i det fenomen som jag har kallat:

Mysteriet med "Fantomskyttarna"

Det var den 8 oktober 1975. Gruvarbetaren Tom Coxon, hans fru och två döttrar kom åkande i sin bil nära ett ställe som lokalt kallas No-Man Heath, vid den lilla byn Ashby i Leicestershire England.

Plötsligt skrek Tom Coxon till och tog sig om huvudet med ansiktet förvridet i en smärtsam grimas. I nästa ögonblick sprutade blod ut från ett hål nära hans vänstra tinning. Hans fru chockades svårt och döttrarna grät förtvivlat. Tom Coxon lyckades ändå köra bilen till en bensinstation några hundra meter därifrån, och där omhändertogs han av mackföreståndaren som såg till att han fördes till sjukhus.

Han överfördes sedan till neurokirurgiska avdelningen vid North Staffs Sjukhus, och där ligger han när detta skrivs, fortfarande, paralyserad från huvudet och ned till midjan. Under en operation, plockade läkarteamet ut tre metallföremål som hade trängt in i hans huvud, bara millimetrar från hjärnan, som också blev skadad.

Två dagar senare grep och arresterade polisen två bröder, som i sin skåpvagn hade passerat Tom Coxons bil när beskjutningen inträffade. På en presskonferens meddelade polisen senare, att man antog att bröderna hade beskjutit Coxons bil med ett luftgevär.

En noggrannare undersökning, där bland annat experter på ballistik deltog, visade emellertid att det fanns en hel del obesvarade frågor, som tydde på att det var orimligt att anklaga de gripna bröderna för dådet.

Utredningskommisionen pekade på det orimliga i att de två bröderna skulle ha lyckats med att skjuta tre kulor efter varandra på den korta tid, högst ett par sekunder, som bilarna möttes. De tre kulorna hade dessutom gått in genom samma hål i bilens framruta och i Coxons vänstra tinning. Vid en testskjutning med marknadens kraftigaste luftgevär, fann man att det var

omöjligt att dels skjuta genom ett bilfönster, dels genom huvudet på en människa. Vid det senare provet sköt man på en död gris.

De två bröderna försattes omedelbart på fri fot, och jakten på den okände gevärsskytten fortsatte. I ett uttalande till pressen, samtidigt som de två bröderna släpptes, gjorde polischefen i Leicestershire, Thomas Bush, ett uttalande i vilket han bland annat sade: - Vi är helt oförstående. Detta är ett av de mest mystiska fall jag haft att utreda under min tid vid polisen.

Sex månader tidigare hade en talesman från Scotland Yard yttrat nästan detsamma sedan man utan resultat jagat en gevärsmän som på natten den 2 april sårat tre människor i sydvästra London. En kvinna i Twickenham, en man i Richmond och en annan man i Wimbledon, hade samtliga ådragit sig skottskador av vad som föreföll att vara kulor från ett luftgevär. Den okände skytten har inte gripits.

Och inte en enda av alla de "fantomskyttar" som tidigare hemsökt England har gripits och avslöjats.

Den 20 juni 1971 stod en man och roade sig med att skjuta prick på en skjutbana på nöjesfältet "Play-Land", vid Coventry Street i London. Plötsligt kollapsade han med en kula i skuldran. Flera av åskådarna var vittnen till hur han träffades, men ingen såg varifrån skottet avlossades. Vid den polisundersökning som följde, konstaterades att det inte hade varit en rickoschett från hans eget vapen, ett luftgevär. Kulan som träffat honom kunde inte återfinnas och polisen kunde inte säga vilket vapen som använts. Sex veckor tidigare hade en grek sårats i armen under likartade omständigheter, och innan året var slut hade en tredje man sårats där på samma sätt.

På 1950-talet utspelade sig en serie mystiska beskjutningar längs en fyra kilometer lång raksträcka mellan städerna Cobham och Esher i grevskapet Surrey, söder om London. Fantomskytten, som opererade där i sexton månader under vilken tid trettiotvå bilister besköts, gastkramade både sina offer och polismyndigheterna. Sträckan har blivit en klassiker i den forteanska historien och går i dag under namnet: Britain's Mystery Mile - den amerikanske författaren Frank Edwards är en av många som själv undersökt de mystiska beskjutningarna.

I sin bestseller "Stranger than Science", som han skrev redan 1959, återger han historien i ett nötskal. Han skriver:

Bilist efter bilist tvingades att stanna sedan framrutan på deras bil hade krossats av en fantomskytt. Kulhålen var tydligt synliga, men skytten syntes inte till någonstans. Enligt polisens arkiv inträffade den första mystiska beskjutningen på den utsatta sträckan i mars 1951 - en försmak om vad som skulle komma.

Strax efter klockan halvfyra på kvällen den 3 april 1952 färdades lastbilschauffören Thomas Woods i sin lastbil mellan Cobham och Esher i Surrey, på väg från

Forts. nästa sida.

Forts. fr. föregående sida.

London till Portsmouth. Han mötte nästan ingen trafik alls, den enda bil han såg till var en annan lastbil, som befann sig ett par hundra meter framför honom.

Plötsligt splittrades framrutan på hans lastbil och vasst glassplitter yrde över hela framsätet. Han stirrade panikslagen på framrutan, ett hål som var stort nog att stoppa hela fingret igenom hade uppstått bara några centimeter till vänster om hans huvud. Woods lade på minnet var beskjutningen hade inträffat, ökade farten och körde mot närmaste polisstation för att anmäla vad som hade hänt.

"Ni måste göra något åt det här! Jag svävade i livsfara vid beskjutningen!", domderade Thomas Woods till polisen när han anmält det inträffade.

Lastbilschauffören Thomas Woods uttryckte samma känsla som dussintalet andra bilister, vilka upplevt detsamma, också hade velat göra både tidigare och senare. Det underliga var att kulorna från fantomskytten alltid träffade bilar, som kom körande längs en cirka fyra kilometer lång raksträcka. Den är jämn, saknar hastighetsbegränsning och har öppna fält på båda sidor, med undantag för några små buskar, bakom vilka en gevärsmann inte kan gömma sig. Ändå blev bilisterna beskjutna just här, bil efter bil.

Medan anmälningarna om nya beskjutningar fortsatte att strömma in började polisen bli förtvivlad.

Den 8 maj 1952 bilade herr och fru Eric Sykes nära Esher Common med en fart av 60 km i timmen. Plötsligt sköt en intensiv ljusstråle genom luften och något exploderade mot bilens framruta, en smäll som från ett gevär hördes och vindrutan splittrades runt ett hål som var nästan fem centimeter i diameter! Eric stannade

bilen och tillsammans med sin fru rusade han ut ur den. Paret tittade sig omkring efter förövaren, chockade och förargade. Men det enda de såg var stora, öppna fält och inte en bil fanns att se.

När de mystiska beskjutningarna hade pågått i ett år lade polisen fram teorin, att en galning med ett kraftigt och långskjutande gevär lurpassade på bilisterna i skogsbrynet längs sträckan och besköte framrutorna.

Polisen betecknade mannen som mycket farlig och utfärdade en order om att han måste gripas, innan han sköt någon till döds. Det var en bra teori, men det var också allt det var. Kulorna eller föremålen som splittrat vindrutorna hade kommit från flera olika håll, men de försvann när de träffade sitt mål. De föll aldrig in i bilarna och gick aldrig rakt igenom dem.

Vapenexperter medgav att man endast under testförhållanden kunde uppnå en sådan effekt genom att använda sköra kulor som pulveriserades när de träffade sitt mål, men endast på korta håll och absolut inte på rörliga mål som förde passagerare längs en väg. Men till och med den teorin föll, när mikroskopisk undersökning av kulhålen, inklusive ett som hittades i en bildörr inte kunde uppvisa några som helst bevis för att sköra kulor hade använts.

Medan den bekymrade polisen försökte rigga upp fällor och studerade rapporter om vapenexperternas nedslående analys av fantomskyttens avfytrade föremål bytte fenomenet plats och flyttade in i själva staden Esher.

Den 16 juni 1952 träffades ett skyltfönster till en affär på Station Road av en kula, som aldrig hittades, och fyra dagar senare anmälde en arg pubägare till polisen att ett fönster i hans pub träffats av tre kulor som inte heller de kunde återfinnas.

Britains Mystery Mile, en vägsträcka söder om London, har gått till den forteanska historien sedan en "fantomskytt" på 1950-talet härjat i över ett års tid längs vägen och beskjutit förbipasserande fordon.

Vid polisens undersökning visade det sig att kulhålen i pubfönstret var identiskt lika de som hittats i bilrutorna.

I slutet av juni samma år hade fantomskytten uppenbarligen fått nog av England och nu flyttade sig fenomenet till USA. Statspolisen i både Indiana och Illinois fann snart, att de jagade en fantomskytt som var lika gäckande och svår, för att inte säga omöjlig att gripa som den i England. Mönstret var detsamma, bilisterna såg ingen avfyra skottet, bara en blix mot vindrutan som splittrades så att glaset yrde över dem. Inte heller nu kunde man finna någon kula i bilarna och inget håll genom vilket kulan kunde ha fortsatt.

Så långt Frank Edwards och de utländska fallen.

Fantomskyttarna förefaller att vända sina okända vapen huvudsakligen mot människor. Beskjutningarna har inträffat såväl mitt i natten som i fullt dagsljus, ute på landet och inne i städer. Människor av båda könen har beskjutits, men det mest skrämmande är, att de mystiska projektilerna ofta har avlossats mot oskyldiga barn! Det visar inte minst de fall som inträffat här i Sverige, vilka vi nu ska gå över till. Dessa 11 svenska fall är säkert bara en bråkdel, speciellt då den pressbevakning jag bedriver bara innefattar mellersta och södra Sverige.

Fall 1: Persberg, Värmland, augusti 1974

I motsats till de utländska fallen finns det i det här första svenska en av polisen misstänkt gärningsman, även om hans skuld aldrig har kunnat bevisas. Jag vill med fallet visa, vilka svårigheter utredande polis kan stöta på, trots att de har hjälp av kvalificerad personal och avancerade testinstrument vid Statens kriminaltekniska laboratorium i Linköping, landets överlägset främsta instans vid undersökningar av det här slaget.

Natten till söndagen den 17 augusti 1974 hölls det lilla samhället Persberg, beläget några kilometer utanför Filipstad i södra Värmland, i skräck av en okänd gevärsskytt som sköt vilt omkring sig inne i samhällets centrala delar. Skytten avlossade en hel salva och oroliga och uppskrämda människor belägrade polisens telefonväxel och undrade vad som hänt. En kula gick genom väggen in i ett radhus, där två små barn låg och sov. Kulan blev liggande på golvet i köket. Någon direkt fara för de små barnens liv var det dessbättre aldrig fråga om.

Fallet är fortfarande ouppklarat men polisen i Kristinehamn har alltså haft en, som man där ser det, starkt misstänkt man i förhör.

- Mannen var den ende misstänkte, och mycket talar för att det var han som utförde skottlossningen, säger kriminalinspektör Sigvard Johansson till Spektra. Han nekade emellertid och någon bevisning mot honom finns inte.

Kriminalinspektör Arthur Fredriksson i Filipstad, som förestod den tekniska undersökningen av brottsplatsen, säger att man trots tester vid Statens kriminaltekniska laboratorium inte kunnat fastställa, att den kula som hittades inne i radhuset, utskjutits från den misstänkte mannens gevär.

- Kriminaltekniska fann att vapnet var av samma utförande, att antalet bommar och räfflor stämde överens och att kalibern var densamma. Men en svårt deformerad kula är inte mycket att gå efter, även om man begagnar sig av mycket avancerade undersökningsmetoder. Kriminaltekniska svarade därför endast, att den insända kulan har avskjutits ur ett vapen med samma bomdata som det insända vapnet (den misstänktes vapen), men frågan huruvida den utskjutits ur just detta vapen måste lämnas öppen, säger Arthur Fredriksson, kriminalinspektör vid Filipstadspolisen.

Fall 2: Halmstad, Halland, september 1974

Bara drygt tre veckor efter uppträdandet av en gevärsmann i Persberg i Värmland inträffade en ny beskjutning av en okänd gärningsman i Halmstad.

Det här fallet är emellertid inte bara ouppklarat utan också, som Halmstadspolisen själv uttrycker det, omgivet av tät mystik!

Enligt polisens rekonstruktion har följande hänt:

På eftermiddagen den 12 september 1974 passerade ordonnansen, värnpliktige Sven Andersson (fingerat namn) från Halmstad, på sin motorcykel ut genom flottiljvakten på F 14. En bil från flottiljen passerade ut genom grindarna strax före honom. När Andersson var några meter utanför området, kände han plötsligt en brännande smärta i övre delen av högra låret. Sekunden därpå ökade något som lät som ett gevärsskott genom omgivningen.

Sven Andersson stannade motorcykeln, tog sig om låret och grimaserade av smärta. Vaktposten, som satt i sin kur bara ett tjugotal meter därifrån och tydligt hörde ett ljud, som starkt påminde om ett skott, skyndade fram och hjälpte honom att kliva av motorcykeln. Sedan flottiljpolisen tillkallats fördes Sven Andersson skyndsamt till lasarettet för undersökning.

Där konstaterade läkare, att det i Anderssons högra lår fanns ett djupt sår av någon slags projektil. Såret befanns vara cirka 35 mm djupt, 3 mm brett och hade en upptill liggande sprängyta på ca 20 mm i diameter. Men det mystiska var, att det inte fanns något som helst främmande föremål i Anderssons lår - inte ens en flisa!

Kriminalinspektör Karl-Erik Kålebo vid Halmstadspolisen, som var med vid brottsplatsundersökningen och håller i utredningen, är minst sagt förbryllad över att fallet inte har kunnat klaras upp.

Spektra har genom vänligt tillmötesgående fått ta del av polisens rapport om händelsen, där man skriver:

"Platsundersökning företogs följande dag klockan 0930.. Vid den företagna undersökningen, där det bland annat togs fotografier, dels av den aktuella platsen samt av skadan på Anderssons lår, framkom inget anmärkningsvärt. Vid undersökningen kunde det inte klarläggas vad som förorsakat skadan i Anderssons lår. Det förefaller dock sannolikt att densamma uppkommit till följd av att någon projektil, eller del därav, till exempel från något lösskjutningsskott, avskjutits mot Andersson eller av annan anledning träffat honom efter avskjutning i närheten. Vid undersökningen kunde emellertid icke klarläggas, varifrån i så fall ifrågavarande skott avlossats och/eller vem som utfört detsamma".

Kriminalinspektör Karl-Erik Kålebo:

- Skottet träffade Andersson framifrån, men vi har aldrig kunnat fastställa varifrån det sköts, vem som sköt, vilket vapen som använts och vilken slags kula som avfyrades. Några skjutövningar pågick inte på F 14, men däremot på I 16, som ligger över en kilometer bort och med tät skog emellan. Det är inte rimligt att tro att skottet kom därifrån som en förlupen kula. Där sköts också med skarp ammunition och ett skarp-laddat skott skulle inte ha uppfört sig på det här sättet. Förundersökningen är nedlagd för att vi inte kom längre med fallet, men givetvis är vi tacksamma för eventuella tips om hur det kan ha gått till.

I rättsintyget skriver den läkare som undersökte Sven Andersson avslutningsvis: "Den främmande kroppen (trä, plast) kommer så småningom att ge sig tillkänna, då i förening med varbildning som söker sig

Forts. nästa sida.

Forts. fr. föregående sida.

till ytan. Frånsett denna övergående process kommer sannolikt framtida men icke att uppkomma”.

Fall 3: Stenungsön, Bohuslän, oktober 1974

Vid 18-tiden på kvällen den 13 oktober återvände en 41-årig man bosatt i Stenungsund på Bohuslänskusten efter en fisketur till Stenungsön. När mannen gick mot sin bil som stod parkerad på en skogsväg vid riksväg 160 blev han plötsligt beskjuten!

Mannen hörde ett skott och kände att det ryckte till i ena byxbenet. Han förstod inte vad som hänt utan började att se sig om då ännu ett skott small. Det andra skottet gick rakt igenom hans jacka och in i sidan av bröstkorgen. Då insåg mannen att någon sköt mot honom. Han sprang till sin bil, körde till polisen i Stenungsund och åkte sedan till lasarettet för att få sin skottskada omsedd. På lasarettet i Kungälv konstaterades att skadan var lindrig och att mannen inte skulle få något besvär av den.

Ett tiotal poliser med hundar från Stenungsund skickades till Stenungsön. De spanade i området hela kvällen dock utan något resultat.

- Vi har haft misstanke mot en viss person, men bevisföringen är otillräcklig, säger kriminalkommissarie Allan Lund vid polisen i Kungälv till Spektra. Kulan som träffade Stenungsundsbon kunde inte anträffas, trots att vi mycket noggrant undersökte området med metalldetektor. Vilket vapen som användes vet vi inte heller. Att fallet därmed är att betrakta som någon mystisk beskjutning, det vill jag inte säga.

Spektra: Kan du säga vilka bevis ni hade mot den misstänkte mannen?

- Nej, det får jag inte yttra mig om då fallet inte är nedlagt. Men att vi inte kunde hitta kulan, som träffade den målsägande kan också bero på markens beskaffenhet, som var mycket lös och konstig på platsen. Det behöver inte alls betyda, att det var något konstigt med själva beskjutningen. Vi fann också vid en undersökning att gärningsmannen hade skjutit från ganska snäva skottvinklar, och med hjälp av snören fick vi fram var han måste ha stått. Området var där väldigt litet med täta buskage och en mycket kompakt vegetation, slutat kriminalkommissarie Allan Lund vid Kungälvspolisen.

Fall 4: Ytterby, Bohuslän, mars 1975

I det här fallet, som jag hämtat från Göteborgs-Posten av den 6 mars, finns det ytterst knapphändiga uppgifter om det inträffade, men orsaken till att jag ändå tagit med det kommer snart att stå klar.

Allt som sägs i notisen, är att en pojke på eftermiddagen den 5 mars besköts med ett okänt vapen, möjligt ett luftgevär, i Ytterby utanför Stenungsund. Tack vare att han bar tjocka ytterkläder klarade han sig utan skador. Polisen i Stenungsund överlämnade fallet till sina kolleger i Kungälv och där säger kriminalkommissarie Allan Lund:

- Jag kan inte erinra mig fallet, men hade det varit av någon allvarligare betydelse, skulle jag ha kunnat det. Jag tror, att det rör sig om barns lek med luftgevär. Dom skjuter sönder gatlampor och dom skjuter på fåglar och så vidare. Det finns luftgevär som är mycket farliga, och det har till och med inträffat dödsolyckor med sådana skjutvapen.

Värt att notera är att även denna beskjutning inträffade i Stenungsundstrakten, och som ni skall få se i vårt nästa fall, har de okända projektilerna inte slutat att hemsöka just Bohuslän.

Fall 5: Dingle, Bohuslän, juni 1975

I Aftonbladet av den 16 juni berättades det att en okänd skytt skjutit fyrtio kycklingar och höns på en gård i Bärfendal utanför Dingle nära Uddevalla i Bohuslän. Samtliga djur hade fällts med välriktade skott från ett precisionsvapen. Polisen i Uddevalla, som utredde den makabra slakten, hittade kulhål i alla djur. Några kulor hittade man dock inte, utan skotten från det kraftiga vapnet hade gått rakt igenom kyckling- och hönskropparna.

Varifrån skytten skjutit ihjäl djuren kunde man inte avgöra, men ett buskage några hundra meter från bostaden ansågs som en sannolik plats.

Polisen i Uddevalla uppger för Spektra, att fallet fortfarande är ouppklarat. Vapnet har inte kunnat identifieras, men enligt polisen tyder allt på att gärningsmannen använt ett salongsgevär försett med ljuddämpare. Han har möjligen laddat det med långtgående kulor. En talesman för kriminalavdelningen säger, att då målsägarens förlust betalats av ett försäkringsbolag och då utredande polis inte kunnat få fram något, har fallet lagts till handlingarna.

Att beskjutningen i det här fallet riktats mot och dödat djur är mig veterligt unikt för Sverige. Vad som däremot tyvärr inte är ovanligt ens i det här landet är att djur utsätts för angrepp, som måste rubriceras som grymt djurplågeri, och som är utfört på sådant sätt att det för tanken till det inom ufologin så välkända fallet Snippy i USA, där en häst antogs ha blivit slaktad av humanoider från ett i närheten landat UFO!

Fall 6: Karlstad, Värmland, september 1975

På förmiddagen den 17 september befann sig två pojkar i 11-årsåldern i ett litet skogsparti i anslutning till ett hyreshus nära Kronoparken utanför Karlstad.

Pojkarna lekte med varandra och ingen märkte något ovanligt förrän den ene plötsligt skrek till av en svidande smärta i rygglutet. Strax därpå kände hans chockade kamrat, att det brände till och började blöda i kinden. Skrikande och skrämde av den okände skytten sprang pojkarna hem. De fördes omedelbart till sjukhus av oroliga föräldrar. En läkare vid Karlstads lasarett plockade ut ett litet hagel ur kinden på den ene pojken. Han ansåg att kulan härrörde från ett luftgevär. Kulan som träffade den andre kunde inte återfinnas.

Chefen för våldsdroteln i Karlstad, som kontaktats av Spektra för en kommentar, kriminalinspektör Folke Nygren, säger:

- Fallet är fortfarande ouppklarat, men vi tror att det är några småpojkar som roat sig på det här livsfarliga sättet. Vi har inga belägg för det, men vi tror att det har gått till på det sättet. Småpojkar har vid ett flertal tillfällen pangat fönsterrutor och gatlampor med luftgevär, därför är det de som även i det här fallet ligger närmast till hands. Ett luftgevär har ju sin begränsning men i händerna på ungdomar kan det bli ytterst allvarliga konsekvenser om de inte handskas med det på rätt sätt. Ett luftgevär är ingen leksak, det är ett vapen och ska handhas därefter.

Fall 7: Skärblacka, Östergötland, januari 1976

Klockan 1935 på kvällen den 2 januari lämnade SJ-bussen på sträckan Norrköping-Skärblacka ändhållplatsen i Skärblacka och gjorde en sväng förbi samhällets nedlagda gamla stationshus. Plötsligt small något som lät misstänkt likt ett skott. Bussen hade bara två passagerare, och ingen av dem reagerade till en början, inte heller chauffören. Först tre kilometer från Skärblacka upptäckte en av passagerarna ett hål i bussens mittendörr och ett annat i ett av fönstren på

den motsatta sidan. Han slog larm till busschauffören. En timme senare var polisen i Norrköping på platsen.

Fallet är ett av de få här i landet som har klarats upp.

- Projektilen avfyrares med ett hemmagjort vapen av några småpojkar som hörts och erkänt. Vad slags projektil de sköt mot bussen vet vi inte, men det kan ha varit ett av de två föremål vi fann på platsen, en skruv eller en mutter.

Det säger kriminalkommissarie Gösta Nordin vid polisen i Norrköping till Spektra.

Fall 8: Rabbalshede, Bohuslän, februari 1976

Även det här fallet har polisen klarat upp, och här rörde det sig en aning överraskande inte om någon beskjutning i egentlig mening.

Vad som hände var, att en tysk bilist på väg norrut på E6:an den 16 februari, uppfattade en kraftig smäll i jämnhöjd med Rabbalshede, söder om Strömstad, och trodde sig vara beskjuten.

- Någon beskjutning var det dock aldrig fråga om i ordets rätta bemärkelse, säger kriminalinspektör Folke Tift vid Strömstadspolisen till Spektra. Det var i stället en yngling som åkte omkring i sin Volvo Amazon och framkallade avgasmällar. Vid ett test konstaterade vi, att det lät väldigt likt ett gevärsskott. Ynglingen sade sig ha gjort det bara på skoj och beklagade verkligen att tysken tagit det så allvarligt.

Fall 9: Arlöv Skåne, juni 1976

Mitt på dagen den 22 juni blev sex småbarn träffade av hagelliknande projektiler och andra föremål, sedan de beskjutits på Grönvägen i Arlöv utanför Malmö. Barnen lekte på gården mellan höghusen då först en flicka träffades i armen av en okänd projektil. Några timmar senare sköts en pojke i benet. Skottet mot pojken gick rakt igenom hans jeans och borrar sig in i höften. På kvällen samma dag började den okände att skjuta omkring sig igen, utan att någon kunde se varifrån! Nu träffades ytterligare fyra barn av projektilerna ingen blev dock allvarligt skadad. Ett stort polisuppbåd från Malmö satte huset under bevakning, men utan resultat.

Fallet är ännu ouppklarat. En talesman för polisen i Malmö säger till Spektra, att man tror att det handlar om ungdomar med luftgevär som skjutit i rent oförstånd, och påpekar att sådant händer ganska ofta. Utlandet är en aning suspekt. När händelsen utspelades sade nämligen en annan polistalesman till tidningen Arbetet i Malmö att "...kraften i skotten är alldeles för stor för att ha kommit från ett luftgevär”.

Fall 10: Mora/Rättvik, Dalarna, juni 1976

Den 27 juni svävade flera bilister på väg mellan Mora och Rättvik i Dalarna i uppenbar livsfara sedan deras bilar beskjutits. En sexmillimeterskula, som tillvaratogs av polisen i Rättvik, trängde in genom dörren på höger sida på en personbil och stannade i bilen utan att

När beskjutningen blev känd i lokaltidningarna, kontaktades den utredande Rättvikspolisen av en jägare. Denne berättade, att han vid den aktuella tiden övningsskjutit i en dalgång en bra bit från vägen. Skottriktningen gick parallellt med vägen, men polisen fann vid en undersökning att en rikoschett kan ha ändrat kulans riktning. Fallet är avskrivet av polisen.

Fall 11: Vik/Baskemölla, Skåne, januari 1977

Det allra senaste fallet när det här skrivs, i början av februari, återges här direkt från ett TT-meddelande:

”En kula genom vindrutan bara några decimeter framför huvudet fick en bilförare under färd mot Sim-

rishamn uppleva på söndagen (den 23 januari). Det var andra gången på kort tid som bliar blivit beskjutna i trakten av Simrishamn. Bilföraren, som är vapenhandlare, anser det vara uteslutet att det skulle röra sig om något annat än beskjutning. Kulan som kom från vänstra sidan gick in genom den svängda framrutan och gick ut på högra sidan av samma ruta.

Hålet som uppstod gör att man misstänker att det rör sig om en 22-kalibrig 6-7 mm helmantlad kula, sannolikt från en studsare. Beskjutningen skedde på vägen mellan Vik och Baskemölla norr om Simrishamn.

I fredags (den 21 januari) rapporterade en annan bilist, att han strax utanför Vik hört en smäll och märkt att något slog emot vindrutan på högra sidan. Båda bilarna körde i samma färdriktning när beskjutningarna inträffade. Några spår efter skytten har polisen inte”.

Fallet är fortfarande ouppklarat då Simrishamnspolisens utredning just har börjat, och så här säger kriminalinspektör Sixten Svensson till Spektra om de båda beskjutningarna:

- Vi är inte säkra på om det rör sig om beskjutning med något vapen i varken det första eller det andra fallet. En del av frmrutan till bilen i det andra fallet har av oss skickats till Statens kriminaltekniska laboratorium för undersökning. Preliminärt har kriminaltekniska sagt, att det är möjligt att med ett stenscott ge sig själv en sådan här skada, vägens beskaftenhet talar också för en sådan teori. Den är på den aktuella vägsträckan belagd med singel och vintertid har det hänt att sådan beläggning lossnat från den asfalterade vägbanan. Vad som emellertid gör oss lite tveksamma mot teorin, är att det som skett bara hänt med två bilar.

Chefen för den sektion på kriminaltekniska laboratoriet, som utreder de påstådda beskjutningarna, har kategoriskt uttalat att framrutan utsatts för självspängning, men det tror inte polisen i Simrishamn alls kan vara riktigt.

- Nej, det gör vi absolut inte, fortsätter kriminalinspektör Svensson. Vi har ju dock ett litet runt hål i glaset, som kan ha gjorts av en kula från något vapen eller från ett stenscott.

Spektra: Har det tidigare i ert distrikt inträffat någon liknande beskjutning?

- Ja, det har det. För några år sedan grep vi några småpojkar som roade sig med att skjuta med luftgevär på förbipasserande bilar utanför Simrishamn.

- I de nu rapporterade fallen är det emellertid uteslutet att ett sådant vapen kommit till användning. Har ett vapen verkligen använts, då rör det sig inte om ett salongsgevär utan om ett vapen med betydligt kraftigare effekt. Men innan vi kan säga något definitivt måste vi avvakta rapporten från kriminaltekniska, slutar kriminalinspektör Sixten Svensson vid Simrishamnspolisens.

De 11 svenska fallen tycks visa, att det är mycket osäkert om vi i det här landet verkligen hemsöks av fenomenet känt som fantomskytten. Även om skytten är okänd för polisen i inte mindre än åtta fall.

I det första och tredje fallet har polisen haft misstanke mot viss person, och i dessa fall måste det anses som tämligen säkert att vi haft att göra med en gärningsman som stått utanför det okända fenomenet. I det andra fallet i Halmstad, Halland, är beskjutningen däremot, vilket har bekräftats av utredande polis, en gåta. Fallet är det intressantaste som inträffat i landet, inte minst för att det förete många likheter med fenomenet fantomskytten. I det fjärde, sjätte och nionde

Forts. nästa sida.

Forts. fr. föregående sida.

fallet skyller polisen på småpojars vårdslösa lek med luftgevär, och även om många pojkar roar sig med att skjuta med luftgevär lite hur som helst har det, som vi sett, bara i två fall, det i Skärblacka, Östergötland, och i Simrishamnstrakten, kunnat bevisas att de skjutit mot människor - i det ena fallet människor i buss, i det andra i bil.

Vad gäller de övriga fallen är det femte en olöst gåta, för vilket jag redan lagt fram hypotesen om ett eventuellt samband med UFO-fenomenet, det åttonde och det tionde har fått sina förklaringar, och det elfte och sista utreds fortfarande av polisen - det hoppas vi kunna återkomma till, när polisen i Simrishamn erhållit undersökningsprotokollet från Statens kriminaltekniska laboratorium i Linköping.

Sammanfatningsvis tvingas jag nu än en gång att konstatera, att fenomenet Fantomskytten liksom andra fenomen av det här slaget, är en ytterst hårdknäckt nöt. Det enda man kan göra är att fortsätta att samla pusselbitar - de pusselbitar som bara tycks bli fler och fler och vägrar att låta sig inpassas i världens största pussel, det forteanska.

**Text och utredning:
J.O. Sundberg**

Vi hoppas på din berättelse!

En hälsning från andra sidan ...

Omkring kl. 4 natten mellan 20 och 21 februari 1977.

Något eller någon väckte mig... Det var "någon". Jag kände omedelbart igen den ljusa lite tunna stämman, som ändå var så bärkraftig. Mammans fasta och klara röst, som tydligt ropade: "Du, det är jag. Krisen är över nu. Du behöver inte vara orolig. Allt kommer att gå bra för er nu. Var bara lugn."

Rösten hade väckt mig och jag reste mig upp i halvsittande ställning i sängen men lade mig strax ned igen. Med slutna ögon fortsatte jag den sällsamma kontakten med mamma, som dog för tolv år sedan. Jag var fullt på det klara med att jag befann mig i ett tillstånd mellan sömn och vaka och jag förstod, att så länge jag var kvar i detta psykiska jämviktsläge skulle förbindelsen mellan oss också fortsätta.

Jag kände mig glad, befriad. Inte upprörd men lugn - detta var ju en bekräftelse på vad jag redan visste! Du död, var är din udd?

Ja, det var mamma, lika tydligt som om hon stått tätt intill mig! Stämman var starkare nu än under hennes jordeliv, då den ofta bröts eller tonades ned av den påfrestande, invalidiserande sjukdomen. Ingenting sådant kunde förmärkas nu. Den lät så frisk och spänstig och jag frågade henne på telepatisk väg:

- Hur har du det nu, lilla mamma? Minns du ditt lidande på jorden?

Hon svarade med ett skratt, en glädje som var lika frisk som när en blomma öppnar sin kalk för solen.

- Ja, det jordiska ja! Det är ju över nu, hörde jag henne säga mitt i det klingande skrattet. "Det jordiska" sade hon, och det kändes som om hon uppfattade det som något långt, långt avlägset. Egentligen betydde det inte längre något för henne, kunde jag förstå.

- Vad gör du nu?

- Jag arbetar hela tiden, svarade hon. Och jag hjälper dem som kommer över till den här sidan. Och så arbetar jag med blommor i trädgården. Jag bor i ett stort vackert hus. Hon pekade uppför trädgårdsgången och jag kunde skymta en byggnad bakom henne. Hon befann sig i en stor, parkliknande trädgård med många växter. Intill henne stod en blommande buske.

Kan du gå nu? undrade jag.

- Ja, jag går varje dag som förr. Jag märkte att hon var glad över den saken, men också att det jordiska lidandet inte längre betydde något för henne. Livet var inte längre här nere utan där borta, på den sällsamma plats där hon befann sig. Hon såg ut som förr i världen, men yngre, friskare och spänstigare.

Jag ville så gärna veta, hur det stod till med pappa. Kunde hon säga det?

- Han kommer snart över hit, sade hon. Och med detta korta svar fick jag låta mig nöja.

När jag kände, att vårt möte närmade sig slutet böjde hon sig ned mot blommorna, bröt en av dem och vände sig mot mig. Det var en bländande ren och stor prästkrage hon leende höll fram mot mig...

Olof And. Carlsson